

ασκησεις
ανασφαλεις

Το πρόβλημα με τον καταναλωτισμό

είναι ότι σε κάνει
να νιώθεις
σα στο σπίτι σου

Δηλαδή, για να καταλάβεις, όπως κάθομαι σε μια γωνία και τον βλέπω να μιλάει με τόση ασφάλεια θέλω να του ρίξω κάτι σφαλιάρες άλλο πράμα, άσε που μου έρχεται στο μυαλό ο αυτοδημιούργητος σαραντάρης επιχειρηματίας (ναι, ο κλασικός που λατρεύει το δημιουργό του), άλλο πράμα σου λέω... όλοι μα όλοι οι "σίγουροι" ίδιοι είναι, και όλοι... τα νεύρα μου... όλοι με την ίδια εμετική αδιαλλαξία να μιλάν για "τη σιγουριά που η Ιστορία δίνει" λες και η Ιστορία είναι μάντρα στη Ν.Ελβετία απ'όπου προμήθευονται τα τούβλα για το οικοδόμημα της βεβαιότητας... και να ξεχνάν ότι η εξουσία, η συναίνεση, η υποταγή, κι αυτές με τέτοιες βεβαιότητες χτίζονται... ΦΕΥ!... Ρε δεν την αντέχω τόση ασφάλεια ΔΕΝ ΤΙΣ ΜΠΟΡΩ ΤΙΣ ΑΣΦΑΛΕΙΕΣ ούτε τη Nationale Nederlanden ούτε την Ασφάλεια Προαστίων, ούτε τις ασφάλειες με τα λίγα αμπέρ που όλο καίγονται και μου δίνουν στα νεύρα, ούτε την Ασφάλεια που με έβγαζε από τα ηλεκτρονικά όταν ήμουν πιτσιρικάς, μαλακία τους γιατί αυτή τη φορά είχα τέσσερεις ζωές, όλα κι όλα, μ'αυτά τα πράματα δεν παίζουμε.

καλύτερα
οι ασκήσεις μου να είναι
ΙΣΩΣ λάθος
παρά
ΣΙΓΟΥΡΑ σωστές

καλύτερα να είναι
ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΣ

Όταν

Η επιτήρηση απαιτεί οριοθέτηση και η οριοθέτηση απαιτεί χώρους προκαθορισμένης χρήσης: Η πολεοδομία κατάφερε ό,τι δεν κατάφεραν οι επιχειρήσεις-αρετή τα τελευταία χρόνια.

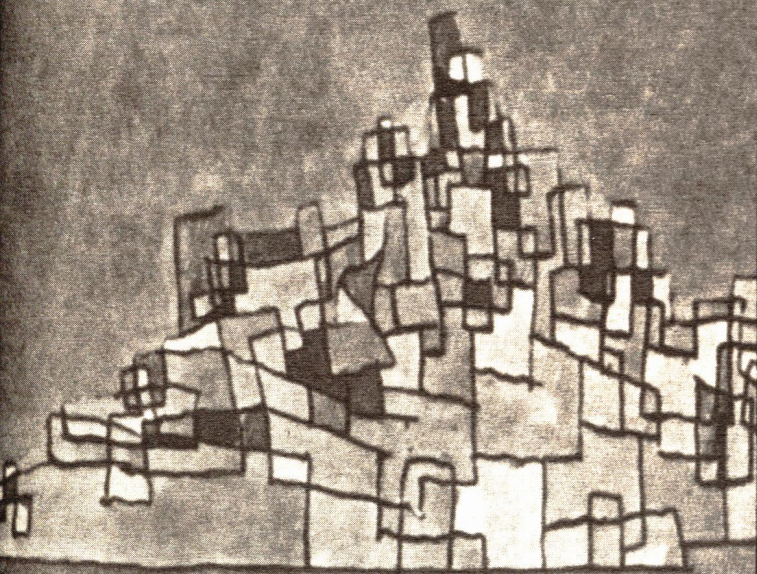
Τα πάρκα απέκτησαν κάγκελα γύρω γύρω και κλείνουν στις 10 το βράδυ. Συναυλίες και λοιπές εκδηλώσεις, ούτε να το σκέφτεσαι. Μπορείς να μείνεις μέσα και να κουνάς το καρτσάκι του μωρού μέχρι να κλείσει το πάρκο και να σε διώξει ο φύλακας. Μετά τις 10 το βράδυ αρχίζουν τα προβλήματα. Τι δουλειά έχεις εκεί πέρα και γιατί δεν πας στο

σπίτι σου. Όποιος κυκλοφορεί τις μεταμεσονύχτιες ώρες είναι ή αλήτης ή εγκληματίας, οπότε πήγαινε γυρεύοντας και το έφαγε το ξύλο, τι δουλειά είχε να κάνει βόλτα τέτοια ώρα.

Κάγκελα απέκτησαν και τα πεζούλια του Ναυαρίνου. Τόσοι έλεγχοι ταυτότητας, τόσες επιχειρήσεις-σκούπα, τίποτα, εσύ εκεί, κάθε καλοκαίρι στο ίδιο πεζούλι. Ευτυχώς, με τα κάγκελα, η τάξη αποκαταστάθηκε: και τα αρχαία προστατεύονται και οι κάτοικοι κοιμούνται ήσυχοι. Τώρα βέβαια δεν μπορεί να κάτσει κανείς ελεύθερα, αλλά κανένα πρόβλημα, τόσα μαγαζιά γύρω γύρω, κλέφτες θα γίνουν οι άνθρωποι;

η πόλη

Αν πάλι δεν θες να κάτσεις σε πάρκο και θες να κάνεις βόλτα, υπάρχουν οι πεζόδρομοι, θα περιοριστείς σ' αυτούς. Τα πεζοδρόμια των κεντρικών δρόμων όλο και μικραίνουν, άσε που δεν μπορείς να περπατήσεις με την ησυχία σου γιατί όλοι βιάζονται. Και τι να τα κάνεις άλλωστε τα πεζοδρόμια, όλοι κυκλοφορούν με αυτοκίνητο, μετακινούνται βιαστικά από το σημείο Α στο σημείο Β χωρίς να νοιάζονται για τη διαδρομή. Πάρκινγκ χρειαζόμαστε, όχι πεζοδρόμια. Και αυτοκινητόδρομους. Να πατάς το γκάζι και να νομίζεις ότι τα έχεις όλα κι η δυνατή μουσική να εντείνει την ψευδαίσθηση.. Το αυτοκίνητο, μικρόκοσμος φτιαγμένος για έναν ή έστω για λίγους. Ο αποκλεισμός των έξω δεδομένων.

Είτε πρόκειται για πάρκο είτε για αυτοκίνητο, το βασικό είναι αυτό: ο αποκλεισμός. Που αποτρέπει την ανάρμωση συμπεριφορά και προφυλάσσει την κοινωνία από ανεπιθύμητες αναταράξεις με τον πιο ανώδυνο και ύπουλο τρόπο. Που κάνει την πόλη γύρω σου ξένη, και σε στέλνει σπίτι σου. Μόνο αυτό είναι δικό σου. Διαμέρισμα αγορασμένο με δάνειο, με μπαλκόνι και πόρτα ασφαλείας. Ο καθένας μας αποκλεισμένος σε ένα διαμέρισμα-κουτάκι. Η πόλη δεν είναι πια κοινότητα, έγινε σύνολο από κουτάκια. Σαν σελίδα από τετράδιο αριθμητικής.

Όταν

➔ Ήταν ένα παλιό σπίτι. Τεράστιο κι ερειπωμένο. Είχε στεγάσει πολλές οικογένειες προσφύγων το '22, στο τέλος πια είχε μείνει ένα γερασμένο ζευγάρι σε δύο πίσω δωμάτια. Τα είχε ασπρίσει και τα είχε στολίσει με γλάστρες.

Για τα παιδιά της γειτονιάς ήταν ένας ολόκληρος κόσμος. Τα σκοτεινά του παράθυρα χίλια παιχνίδια και χίλιοι φόβοι. Το ρέμα μπροστά του, ζούγκλα στα μάτια τους, καταφύγιο των παραμυθιών και των ερώτων τους.

Το παλιό σπίτι κατεδαφίστηκε. Έχτισαν μία μεγάλη, σύγχρονη οικοδομή, σύμφωνα με τους ορισμούς της πολεοδομίας, με πυλωτή για τα αυτοκίνητα. Ο Δήμος δεν ξέχασε τα παιδιά. Εκεί που ήταν το ρέμα έφτιαξε μία παιδική χαρά με κούνιες, τσουλήθρες και άμμο για να μην χτυπάν όταν πέφτουν. (Λες και τα πείραζε που χτυπούσαν όταν έπεφταν.)

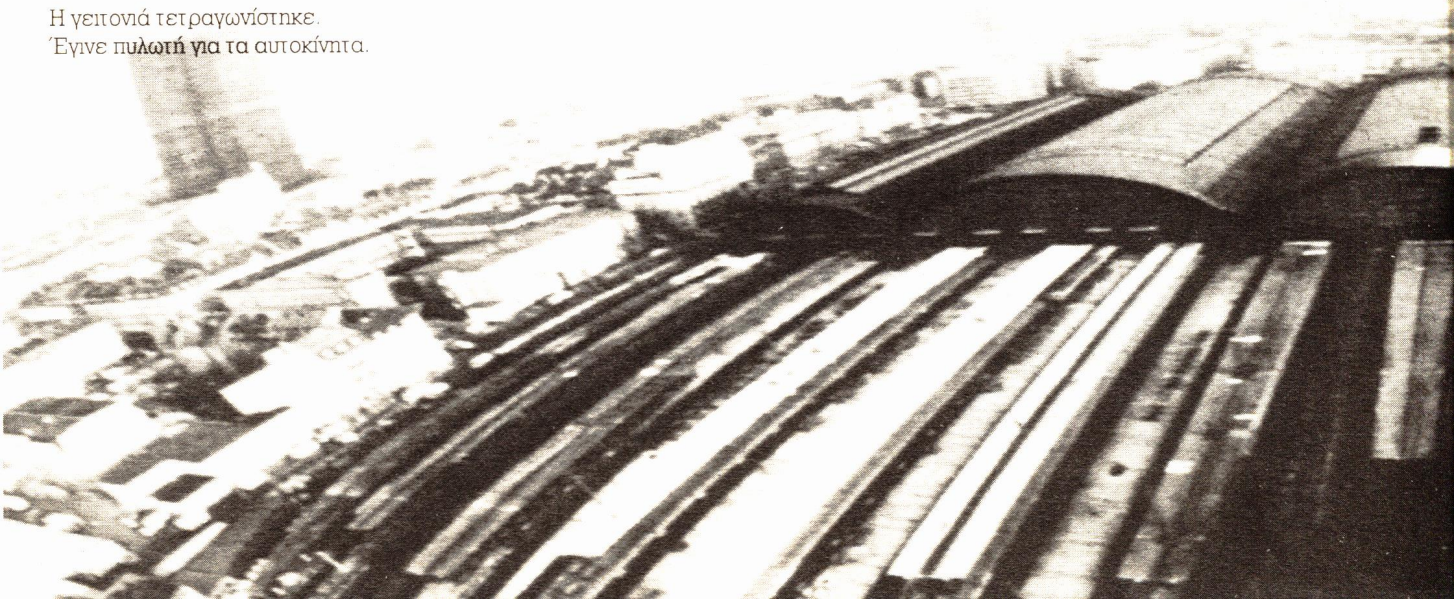
Επιτέλους, είπαν κάποιοι. Η περιοχή εκσυγχρονίστηκε.

Τώρα όλα είναι όπως πρέπει. Καθαριότητα, τάξη και ασφάλεια. Η ζούγκλα έγινε παρτέρι. Τα παραμύθια και οι έρωτες έμειναν άστεγα.

Τώρα όλα είναι αστραφτερά. Αποστειρωμένα. Σύμφωνα πάντως με τους ορισμούς της πολεοδομίας. Σύμφωνα με τις μελέτες που λένε ότι σε κάθε άτομο πρέπει να αντιστοιχούν 4,3 τετραγωνικά κτισμένου και 3,4 ακάλυπτου χώρου, και προς θεού, μην ξεχάσετε την πυλωτή για τα αυτοκίνητα.

Η γειτονιά τετραγωνίστηκε.
Έγινε **πυλωτή για τα αυτοκίνητα**.

➔ Επιτέλους έχουμε και εμπορικό κέντρο. Μια ευρωπαϊκή μεγαλούπολη σαν τη Θεσσαλονίκη χωρίς εμπορικό κέντρο γίνεται; Οι δρόμοι δεν ενδείκνυνται πια ως χώρος συνάντησης, οι πύλες του εμπορικού κέντρου όμως άνοιξαν και περιμένουν τους εκλεκτούς, αυτούς που μπορούν να γευτούν τις χαρές της κατανάλωσης. Προσφέρονται τα πάντα μέσα σε ένα και μόνο χώρο, δεν χρειάζεται να μετακινηθείς, να νιώσεις ανασφαλής μέσα στους δρόμους, να αντικρύσεις τη φτώχεια και την ασχήμια. Εδώ μπορείς να πεις τον καφέ και το ποτό σου, να δεις μια ταινία, ν' αγοράσεις ό,τι θέλεις, να καταναλώσεις με κάθε τρόπο, όλες οι δυνατές επιλογές του νέου κόσμου είναι στα πόδια σου. Και τι περιβάλλον! Αιμογνη καθαριότητα και τάξη, φυτά και νερά, απαλή μουσική από τα μεγάφωνα ή ακόμη και μια ορχήστρα δωματίου για τις ειδικές περιστάσεις, διακριτική επιτήρηση από φανερές και αφανείς κάμερες, κάπως λιγότερο διακριτική η παρουσία του

η πόλη

Διατηρείται στο ψυγείο

δωματίου για τις ειδικές περιστάσεις, διακριτική επιτήρηση από φανερές και αφανείς κάμερες, κάπως λιγότερο διακριτική η παρουσία του προσωπικού ασφαλείας που φροντίζει να προφυλάξει τους ευγενείς καταναλωτές από την αν-ασφάλεια που προκαλούν οι δυσάρεστα διαφορετικές παρουσίες ζητιάνων, ξένων και άλλων ανάξιων. Πόσο ευγενείς και προστατευτικοί, οι φρουροί του μέλλοντός μας!

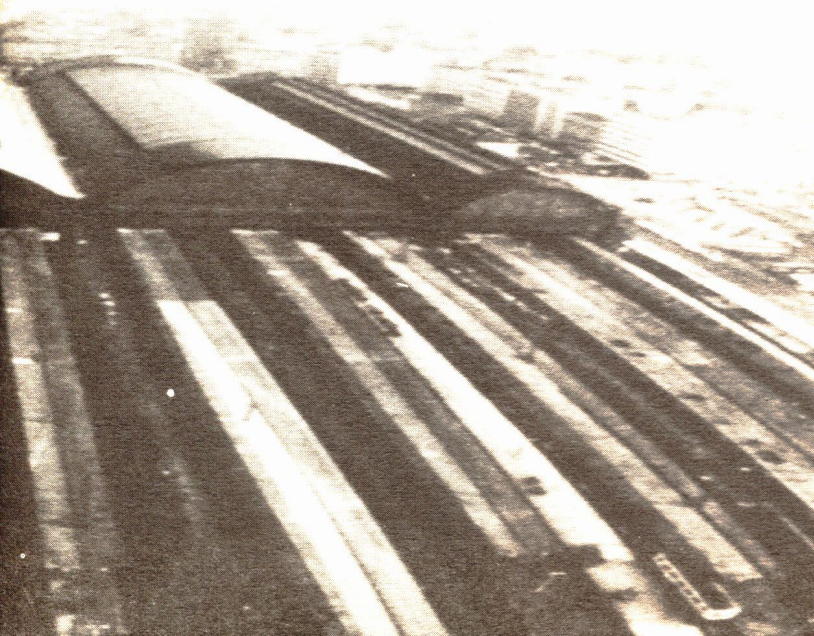
Και το πιο βασικό: πίσω από τα ακριβά πλακάκια και τα παγωμένα συντριβάνια, δεν υπάρχει τίποτα που να θυμίζει τι ήταν το Καπινομάγαζο πριν γίνει εμπορικό κέντρο. Η πρόσοψη κρατήθηκε, όμως έχουν όλα καλυφθεί τόσο τέλεια ώστε δεν θα μπορούσε ούτε και ο πιο επιμελής ιστοριοδίφης της Νεότερης Ιστορίας να υποψιαστεί ότι βρίσκεται μέσα ΣΤΟ ΚΑΠΙΝΟΜΑΓΑΖΟ της εξέγερσης του Μάη του '36. Κι έπειτα, τι σημασία έχει; Οι καταναλωτές είναι αυτοί που μετράνε, όχι οι άνθρωποι, οι πολίτες ή όποια άλλη τραγικά αφηρημένη κατηγοριοποίηση, οι καταναλωτές, αυτοί που μπορούν και συμμετέχουν σ' αυτό το παιχνίδι του ευ ζειν και γι' αυτό έχουν και δικαίωμα στο μέλλον. Οι υπόλοιποι, λυπούμαστε κύριε, δεν διαθέτετε βίζα, μένουν απ' έξω.

Το βούτυρο για παράδειγμα. Για να το έχεις πολύ καιρό χωρίς να χαλάσει θα πρέπει να το βάλεις στο ψυγείο. Το γράφουν και οι οδηγίες. Έτσι συμβαίνει και με τα περισσότερα τρόφιμα. Για κάποια απ' αυτά, οι κατασκευαστές έχουν προβλέψει να βάλουν αρκετά συντηρητικά ώστε να μπορούν να αναλωθούν μέχρι και 5 χρόνια μετά την ημερομηνία κατασκευής. Άλλωστε η επιστήμη προχωράει. Μπορείς να μεταλλάξεις ένα προϊόν επεμβαίνοντας στον γενετικό του κώδικα και να το κάνεις πιο ανθεκτικό. Στο χρόνο. Βέβαια, με όλα αυτά, η γεύση αλλάζει, η αφή, το χρώμα, η αίσθηση ολόκληρη, αλλά αντέχει στο χρόνο. Αυτό δεν είναι το βασικό;

Έχεις σκεφτεί πόσο πιο απλά θα ήταν τα πράγματα αν κάθε τι που θά'θελες να διατηρήσεις στο χρόνο, ακούσε να το βάλεις στο ψυγείο; Μια σχέση, μια επαφή, μια μρωδιά, μια αίσθηση, μια ανάμνηση, μια εντύπωση; Θα άλλαζε βέβαια η γεύση, η αφή, το χρώμα, η αίσθηση ολόκληρη, αλλά θα άντεχε στο χρόνο. Αυτό δεν είναι το βασικό;

Δεν είναι τόσο ψυχεδελικό όσο ακούγεται. Ήδη κάποιοι το κάνουν. Για παράδειγμα, βάζουν στο ψυγείο ένα παλιό σπίτι. Όχι, δεν λέμε ότι χτίζουν γύρω του ένα τεράστιο ψυγείο, αν και από οικονομική άποψη ίσως συνέφερε. Το κάνουν το ίδιο ψυγείο. Το ξαναχτίζουν, το βάζουν, το μονώνουν, το απολυμαίνουν και το κλειδώνουν. Είναι σαν να κορνιζώνουν μια παλιά φωτογραφία και να την στριμώνουν ανάμεσα στις πολυκατοικίες και τα αυτοκίνητα. Αν μπορούσαν να το μεταφέρουν σ' ένα μουσείο ίσως ήταν πιο ωραία. Όχι όμως. Το αφήνουν δίπλα μας. Πολλά ψυγεία μέσα στην πόλη. Δίπλα σε είκοσι σπίτια που θα γκρεμίσουν, θα μετατρέψουν ένα σε ψυγείο. Θα μπορείς να θαυμάσεις την κρύα πρόσοψη με τα κλειστά παράθυρα. Δεν μπορείς να το κατοικήσεις, ούτε να το επισκέπτεσαι όποτε θέλεις. Τα παιδιά σου δεν μπορούν να παίξουν στην αυλή του. Δεν προσφέρεται προς χρήση, πρέπει να διατηρηθεί όπως ήταν τότε. Βέβαια έχει αλλάξει η αφή, το χρώμα, η αίσθηση ολόκληρη, αλλά θα αντέχει στο χρόνο. Νεκρό, αλλά θα αντέξει.

Αυτό δεν είναι το βασικό;

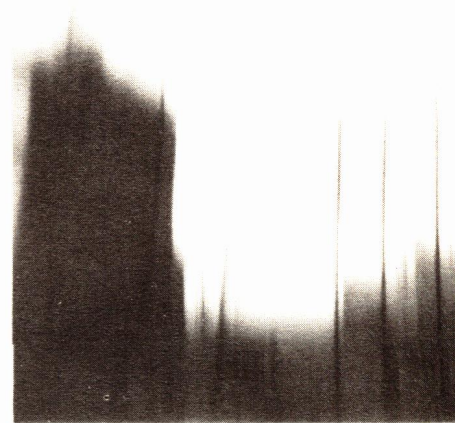
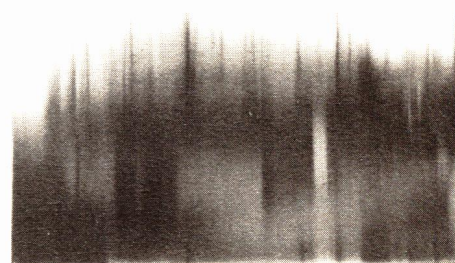
Δύο δρόμοι ανοίγονται για να μιλήσει κανείς για τα «πράγματα». Ένας είναι να μιλήσει για την «κυριαρχία της αγοράς», την «αποθέωση του μέσου όρου», τον «καταναλωτισμό» και την «αλλοτρίωση». Αυτός είναι ο δρόμος της αυτοπαγίδευσης. Ο δρόμος της κατανάλωσης του «κυρίαρχου» λόγου, με την έννοια του αλλοτριωμένου λόγου. Είναι ξεκάθαρο ότι ο δρόμος αυτός, χιλιοπατημένος, δεν είναι σε θέση να εξυπηρετήσει τις ανάγκες μας, που αυτή τη φορά είναι να ξεφύγουμε από την κατανάλωση του καταναλωσίμου.

Ο άλλος δρόμος είναι να φωνάξουμε και να διαμαρτυρηθούμε ενάντια σ' αυτούς που σκέφτηκαν πριν από εμάς για εμάς, ενάντια σε αυτούς (ποιους;) που φτιάξανε αυτά τα πράγματα και μας τα φόρτωσαν στην πλάτη (ή στην πόλη). Είναι η φωνή του μωρού που ανίκανο και εξαρτημένο διαμαρτύρεται. Κάτι το ενοχλεί, κάτι του λείπει και... κλαίει (και καλά κάνει και ξεσηκώνει τον κόσμο στο πόδι). Ίσως να προσπαθεί να το περιγράψει κιόλας (αυτό το κάτι). Ίσως. Εμείς ξεκινούμε να κάνουμε αυτό. Να το περιγράψουμε. Πολύ καλό, είναι ένα πολύ καλό βήμα.

Η περιγραφή όμως, ίσως να μας φέρνει λίγο μακριά από τα πράγματα (τα οποία, μην ξεχνάμε, βρίσκονται στην πλάτη μας - στην πόλη μας). Αυτό σημαίνει ότι ίσως μας φέρνει και λίγο μακριά από τις ευθύνες μας. Ας σκεφτούμε λίγο καλύτερα τη σχέση μας με τα πράγματα. Τα πράγματα δεν τα «καταναλώνουμε» σύμφωνα με μια σχέση στην οποία δεν ξέρουμε ποιανού η κυριαρχία πονάει πιο πολύ, η δική μας πάνω στα πράγματα ή των πραγμάτων πάνω σε εμάς. Τα πράγματα τα χρησιμοποιούμε, τα παίζουμε, τα αγαπάμε, τα φυλάμε, τα χέζουμε, τα καταστρέφουμε, τα πετάμε. Τα χρησιμοποιούμε λιγότερο ή περισσότερο, έτσι ή αλλιώς, και τα λοιπά και τα λοιπά. Έτσι τα πράγματα είναι «μέσα». Μέσα με δύο έννοιες. Μέσα για την εκπλήρωση αναγκών ή για την πραγματοποίηση στόχων, «μέσα» γιατί βρίσκονται «ανάμεσα» σε εμάς και την πραγματικότητα - δραστηριότητά μας.

Αντιμετωπίζοντάς τα ως τέτοια θέλουμε να περάσουμε από το κλάμα του μωρού και από την απλή περιγραφή, στον επαναπροσδιορισμό της σχέσης μας με τα πράγματα (ή την πόλη). Να βρούμε τα αδύνατα σημεία που κάθε πράγμα κρύβει. Να εκμεταλλευτούμε τις δυνατότητες (που αυτά μας δίνουν), να το κλέψουμε όχι από τον ιδιοκτήτη του, αλλά από τις προσχεδιασμένες λειτουργίες του. Να το «επανοικειοποιηθούμε» αν

Όταν

η πόλη

προτιμάτε τη λέξη, ή πολύ απλά να το κάνουμε στα μέτρα μας. Να μην το αφήσουμε στην ησυχία του, αλλά να το πιάσουμε και να παρέμβουμε σ' αυτό σκεφτόμενοι τη σχέση μας μ' αυτό. Μ' αυτόν τον τρόπο παρεμβαίνουμε και στην πραγματικότητα με την οποία συνδέεται (γιατί το πράγμα παραμένει «μέσο»). Αυτό σημαίνει μεγαλύτερο σεβασμό στα πράγματα. Τα πράγματα είναι προγραμματισμένα, τα πράγματα δίνουν την εντύπωση ότι είναι παγωμένα, ότι ο χρόνος έχει σταματήσει για αυτά γιατί απλώς επαναλαμβάνουν αυτό για το οποίο έχουν προγραμματιστεί. Η κοινότητα επικροτεί τη «σωστή» χρήση των πραγμάτων. Η αντίσταση των πραγμάτων όμως, (ή και της κοινότητας), μπορεί να μην είναι τόσο μεγάλη όσο φαίνεται. Αρκεί μερικές φορές να σβήσεις μια από της λειτουργίες τους για να δεις να γεννιούνται άλλες. Αυτό φυσικά προϋποθέτει μια προηγούμενη ανάλυση των πραγμάτων και μια στιγμή έμπνευσης για τη δράση και τον προσανατολισμό της. Έτσι η πορεία δεν αποτελεί μόνο μια διαμαρτυρία,

αλλά και μια διαφορετική χρήση του δρόμου. Η κατάληψη των σχολείων ή καλύτερα των σχολικών κτιρίων δείχνει ότι πριν από σχολεία τα κτίρια αυτά είναι κτίρια. Μπορούν εκτός από το να «στεγάζουν» το σχολικό μάθημα να αποτελέσουν το χώρο όπου μια ομάδα ανθρώπων, οι μαθητές, σχεδιάζουν και οργανώνουν τη δράση τους. Παράλληλα ο χρόνος των μαθημάτων γίνεται χρόνος των μαθητών. (Μόνο διαμαρτυρία έχουμε στην περίπτωση που το κτίριο απλώς κλειδώνεται). Είναι όπως ο αναπτήρας που γίνεται ανοιχτήρι. Ξαναβρίσκουμε την υλική διάσταση των πραγμάτων. Στα συγκεκριμένα παραδείγματα οι δράσεις έχουν περιορισμένο χρόνο ζωής, στα συγκεκριμένα παραδείγματα οι αντιστάσεις είναι μεγάλες, η επένδυση από τους δρώντες μικρή, η έμπνευση φιλόδοξη, η δράση παραμένει «συμβολική».

Φυσικά η καλή μαμά, δασκάλα, γειτόνισσα θα πει: όχι έτσι. Αλλά τι να κάνουμε; Είναι φυσικά και ο ιδιωτικός αστυνομικός που φυλάει τα πράγματα. Θα βρούμε τρόπο να τον προσπεράσουμε; Αυτή είναι η ευθύνη η δική μας. Στην καθημερινή μας σχέση με τα πράγματα, στην καθημερινή μας δραστηριότητα - δράση.

Όταν στην πόλη τελειώνουν τα δελτία ειδήσεων και σβήνουν τα φώτα

*Ξαπλωμένοι στα χόρτα
κοιτάζουν τον έναστρο ουρανό*

Εικόνες από "επάνω", φάτσες αγαπημένες

Κάτι σαν λυγμός

*Ένας σηκώνεται
παίρνει ένα μπουκάλι νερό
και καταβρέχει τους υπόλοιπους*

Γέλια

Όταν στην πόλη
τελειώνουν τα δελτία ειδήσεων,
οι Αλβανοί έχουν να κάνουν πολύ ωραιότερα πράγματα
από το να σχεδιάζουν τη ληστεία του δικού σου σπιτιού
μαλάκα

Το κοτλή είναι στυλ

αλλ'ό το στυλ δεν είναι πάντα κοτλή

ηιδρυ ριμτος ρο ριδου ελφωδiz ρθ κριη ριλριλ υ ιριλ' δ'οιμυρ Η,

Ναι μεν

Το στυλ είναι η έκφραση της *κουλτούρας*, που είναι η στολή της φυλής, που είναι *mainstream*, που είναι η

πραγματικότητά μας, που είναι η ανάγκη του ανθρώπου

για συμμετοχή, ένταξη, ομαδοποίηση, που

είναι η ανάγκη για επικοινωνία και γι'

αυτό γίνεται ο κώδικας, το

σημείο που θα καθορίσει την

ένταξή μας, σ' ένα σύνολο, ενώ

μπορεί ταυτόχρονα να είναι

ευέλικτο, καινούριο,

δημιουργικό, γιατί είναι η ανάγκη

του ανθρώπου για έκφραση με όρους

διαφορετικούς από τους κυρίαρχους, που

τότε είναι *υπο-κουλτούρα* και άρα μια

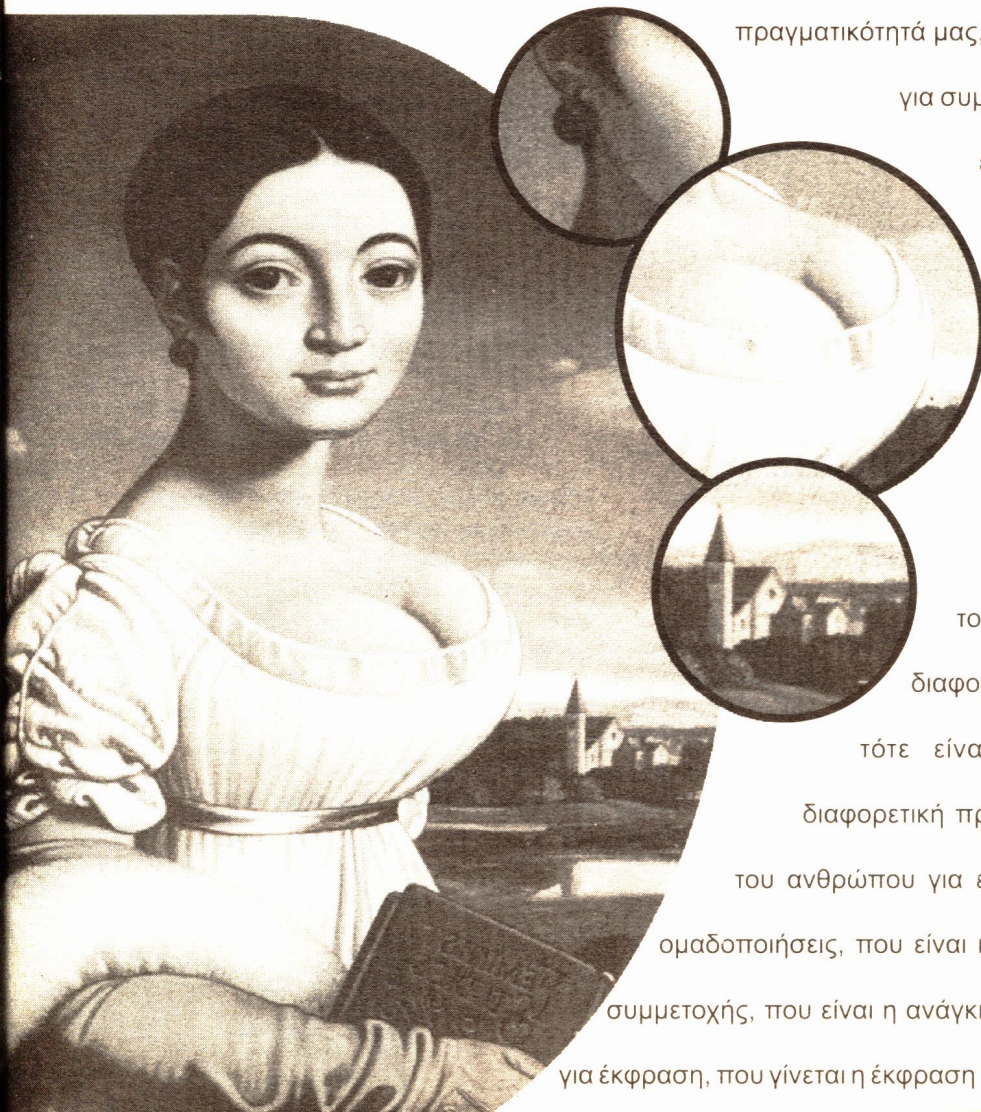
διαφορετική πραγματικότητα, που είναι η ανάγκη

του ανθρώπου για επανένταξη σε όλο και μικρότερες

ομαδοποιήσεις, που είναι η ανάγκη της επικοινωνίας και της

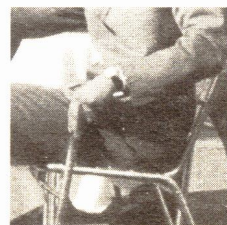
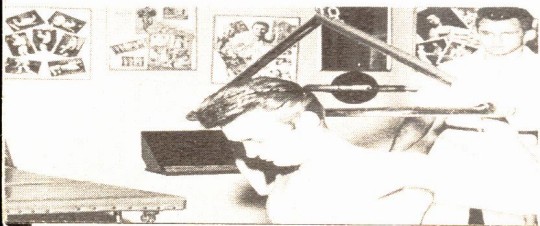
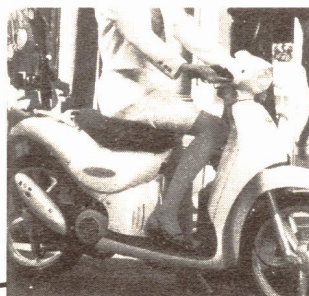
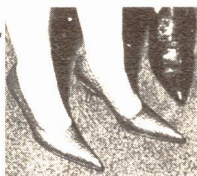
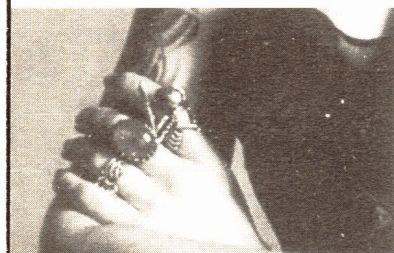
συμμετοχής, που είναι η ανάγκη για αποδοχή, που είναι η ανάγκη

για έκφραση, που γίνεται η έκφραση της *κουλτούρας*.

Αηηά

- Σκοπεύει στο κέρδος
- Με μετατρέπει σε νούμερο για τις στατιστικές της κατανάλωσης
- Μετατρέπει την προσωπικότητά μου σε εικόνα
- Βάζει ταμπέλες, γιατί είμαι ό,τι φοράω
- Υπαγορεύει τον κοινωνικό μου ρόλο
- Ισοπεδώνει
- Με βγάζει από την ομοιομορφία της μάζας, για να με εντάξει σε μια άλλη ομοιομορφία
- Χωρίζει τον κόσμο σ' αυτούς που μπορούν να το παρακολουθήσουν (οικονομικά) και σ' αυτούς που δεν μπορούν
- Με αποκλείει από καταστάσεις, γιατί μου ρίχνει πόρτα
- Διαμορφώνει συνειδήσεις, γιατί αποτελεί τρόπο ζωής
- Με αποκοιμίζει, γιατί δεν αποτελεί τρόπο ζωής
- Είναι ύποπτο, γιατί προσπαθεί με πλαστούς τρόπους να καλύψει την ανάγκη μου για διαφορετικότητα
- Είναι ένοχο, γιατί κρύβει με όμορφο τρόπο την αδυναμία σκέψης κι επιλογής
- Δεν το διαλέγω εγώ, μου το επιβάλλουν τα ΜΜΕ, οι πολυεθνικές και οι άλλοι γύρω μου
- Είναι άλλος ένας (μεταμφιεσμένος) μηχανισμός χειραγώγησης
- Αφομοιώνει τα χαρακτηριστικά της διαφορετικότητας, της δημιουργίας και της αντίδρασης, γιατί τα κάνει "της μόδας"
- Με αποπροσανατολίζει, γιατί εκπέμπει ψεύτικα μηνύματα
- Κατηλεύεται επαναστατικές τάσεις και τις επαναφέρει στη νόρμα
- Κάνει τον Che σιδερότυπο σε μπλουζάκι και το Punk έκθεμα σε μουσεία
- Με κλείνει στο μικρόκοσμό μου γιατί αποτελεί δήλωση και όχι δράση
- **Δεν προωθεί την επικοινωνία, απλώς τη σκηνοθετεί**
 - Προκαλεί θόρυβο και με εμποδίζει να ακούσω την αυθεντική έκφραση
 - Είναι απ' έξω εμφάνιση κι από μέσα εξαφάνιση
 - Μου υπαγορεύει όνειρα και επιθυμίες, αλλά δεν λέω τίποτα

Στην πραγματικότητα λέω πολλά. Αλλά λέω τόσα πολλά που δεν μ' ακούει κανείς. Γιατί και οι άλλοι λένε πολλά. Έχει γεμίσει η πόλη παράλληλους μονόλογους. Όλοι λένε πολλά, χωρίς να λένε τίποτα. Όλοι προκαλούν **θόρυβο**, αλλά κανείς δεν τον εκμεταλλεύεται.

Κι από την άλλη, δεν μπορώ να μην ντύνομαι κάπως, να μην υιοθετώ στοιχεία από κάποιο στυλ, να μην προσπαθώ να δημιουργήσω κάτι καινούργιο. Δεν θα είχε νόημα. Δεν μπορεί να υπάρξει politically correct ντύσιμο. Ούτε μπορούμε ν' αρχίσουμε να ντυνόμαστε όλοι ξανά με προβιές (παρόλο που είναι πολύ της μόδας).

Το ζήτημα είναι να σταματήσω να καταπίνω εικόνες, χωρίς να τις αποκωδικοποιώ.

Αν ο εγκέφαλος είχε εντολή delete, τότε ίσως να μπορούσα να ξεφορτωθώ όλες αυτές τις εικόνες που υπαγορεύουν την κίνησή μου στο χώρο. Αλλά δυστυχώς, το κακό με τ' αυτιά (όπως λέει και η Mafalda) είναι ότι ακούς κι αυτά που δε θέλεις ν' ακούσεις.

Αν αρχίσω να αναγνωρίζω τα σημεία, αν δω πίσω απ' αυτά, αν εντοπίσω την κενότητά τους ή τη διαστρέβλωση του αρχικού τους μηνύματος, τότε θα έχω κάνει το πρώτο βήμα.

Και το αμέσως επόμενο θα ήταν ίσως να μπορέσω να εκμεταλλευτώ το θόρυβο.

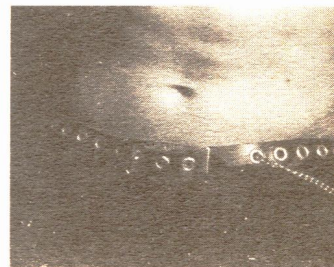
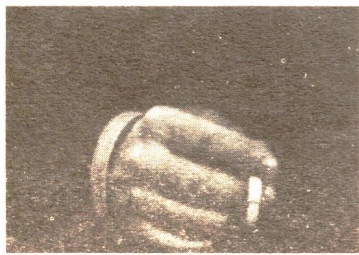
Μετά την πρώτη ανάγνωση των σημείων, μπορεί να ακολουθήσει μια άλλη, προσωπική, 'διαστρεβλωτική', απλή, κίτρινη, κοτλέ, μια **π α ρ α ν ά γ ν ω σ η**.

Που θα έχει μήνυμα και άρα νόημα. Θα είναι δημιουργία. Θα είναι καχύποπτη και γεμάτη περιεχόμενο και θα γίνει η δικλείδα ασφαλείας, έτσι ώστε **η αισθητική να μη γίνει ποτέ**

η ηθική του μέλλοντος.

(Αν δεν ήμασταν μέσα στη μαύρη Mercedes αλλά στο κόκκινο Toyota, ποιοι θα είμασταν; Εδώ σ' έχω ρε μάγκα.)

Δε λέω τίποτα;

glossari

ΚΩΔΙΚΑΣ: - σύστημα με το οποίο γίνεται η μεταβίβαση κρυπτογραφικών μηνυμάτων / συλλογή συμβόλων που έχουν συμφωνηθεί για τη μετάδοση πληροφοριών.

ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ: - ο κοινά αποδεκτός και συγκεκριμένος τρόπος ζωής, που εκφράζει ορισμένες έννοιες και αξίες, όχι μόνο στην τέχνη και στη γνώση αλλά και στις συνήθειες και την καθημερινή συμπεριφορά.

ΥΠΟΚΟΥΛΤΟΥΡΑ: - ο εναλλακτικός (και συνήθως αντιδραστικός) τρόπος ζωής, που παρουσιάζεται σε μικρότερες ομαδοποιήσεις της κοινωνίας και εκφράζει ορισμένες έννοιες και αξίες, όχι μόνο στην τέχνη και στη γνώση αλλά και στις συνήθειες και την καθημερινή συμπεριφορά.

Σε ορισμένες περιπτώσεις ο όρος συμβαίνει να χρησιμοποιείται από εκπροσώπους της αποδεκτής κουλτούρας με υποτιμητική σημασία.

ΠΡΟΒΟΣΚΙΔΑ: - χαρακτηριστικό του ελέφαντα. Όργανο που συναντάται σε μερικά ζώα (στον ελέφαντα) και που αποτελείται από σαρκώδη αύξηση της μύτης και του πάνου χείλους, με τα ρουθούνια στην ελεύθερη άκρη του.

ΣΗΜΕΙΟ: - διακριτικό γνώρισμα πράγματος, γεγονότος, εξωτερική εκδήλωση, έκφραση, ένδειξη κατάστασης.

ΣΗΜΑΙΝΟΝ: - συστατικό στοιχείο του γλωσσικού σημείου, που αναφέρεται στην ακουστική και γραπτή εικόνα του. (π.χ: η λέξη *δέντρο*)

ΣΗΜΑΙΝΟΜΕΝΟ: - συστατικό στοιχείο του γλωσσικού σημείου, η έννοια, η σημασία στην οποία αναφέρεται. (π.χ: το ίδιο το δέντρο)

ΝΟΡΜΑ: - Ο γνώμονας. Το μοντέλο, ο κανόνας / υπόδειγμα συμπεριφοράς που πρέπει να ακολουθείται / ο χαρακτηριστικός τρόπος συμπεριφοράς μιας συγκεκριμένης ομάδας.

ΓΝΩΜΟΝΑΣ: - Γωνιόμετρο, στάθμη, κανόνας, γεωμετρικό όργανο που έχει σχήμα ορθογωνίου τριγώνου και χαράσσει ορθές γωνίες ή κάθετες γραμμές, αλλιώς γωνία.

ΓΚΕΒΑΡΑ (GUEVARA), ΤΣΕ (1928-1967): - Αργεντινός επαναστάτης, η μεγαλύτερη φυσιογνωμία των αριστερών αντάρτικων κινήσεων της Λατινικής Αμερικής. (Πραγματικό όνομα Ερνέστο Γκεβέρα Ντε Λα Σέρα) Μαζί με τους Κουβανούς πολιτικούς Ραούλ και Φιντέλ Κάστρο μπούκαρε στην Κούβα, το Νοέμβριο του '56. Δημιούργησαν αντάρτικο κίνημα το οποίο ανέτρεψε το δικτατορικό καθεστώς του Μπατίστα το '59. Στις 8 Οκτωβρίου '67, συλλαμβάνεται μετά απο σύγκρουση με το Βολιβιανό στρατό (κοντά στη Σάντα Κρουζ) και εκτελείται την επομένη.

ασκησεις επους - μελους - δραματος

Αν και καλύπτει κάποτε
σκοπούς μηχανορράφων
το έργο είναι άγιο
το των δημοσίων γραφείων

Η παλιά πάντες μεθόδος της εκ-
δόσης παρακολούθησης χώρων πα-
ράγει στην ημερήσια διάταξη. Χρησι-
μοποιώντας τεχνολογίες αυτοκινη-
τών, οι αυτοκινητοδρόμοι κυκλοφο-
ρούν με την ταχύτητα της ΚΥ.
Πάνω σε αυτό το κράτος η παρακολού-
ση της κυκλοφορίας γίνεται με την
Σύμβαση 1992 με τη βοήθεια της
αυτοκινητοδρόμου. Χρησιμοποιώντας
την τεχνολογία της αυτοκινητοδρόμου
Κυκλοφορίας, η αυτοκινητοδρόμος

οὐτοσὶ ἀγορὴν ἔχον
ταῦτά της
τοὶ ποὺ ἔχονται

**Τι λες βρε Σούτσο αγόρι που
και πέσανε τ' αυτιά μας
Δεν είναι αυτοί που ήδονται
πρώτοι στη συφορά μας;
Ακορντέον**

*Τα πιο ωραία παραμύθια
απ'όσα μού'χεις διηγηθεί
είναι εκείνα που μιλούσαν
για τα παιδιά που έχουν χαθεί*

Η μέθοδος για τη συγγραφή ενός παραμυθιού δεν είναι καθόλου απλή. Ειδικά μάλιστα αν πρόκειται για εκείνα τα παραμύθια που γράφονταν παλιότερα, εκείνα που ήθελαν να γεννήσουν το έλεος στις καρδιές των μικρών αναγνωστών.

Λίγο - πολύ τα πράγματα έχουν κάπως έτσι: Βρίσκουμε πρώτα ένα κάρο - στην εποχή μας αυτό δεν είναι πολύ εύκολο -, το γεμίζουμε φτώχεια, θλίψη, δυστυχία - αυτό κάπως πιο εύκολο-, και μετά ψάχνουμε να βρούμε με ποιες λέξεις θα μιλήσουμε για ένα κάρο άσχημα πράγματα.

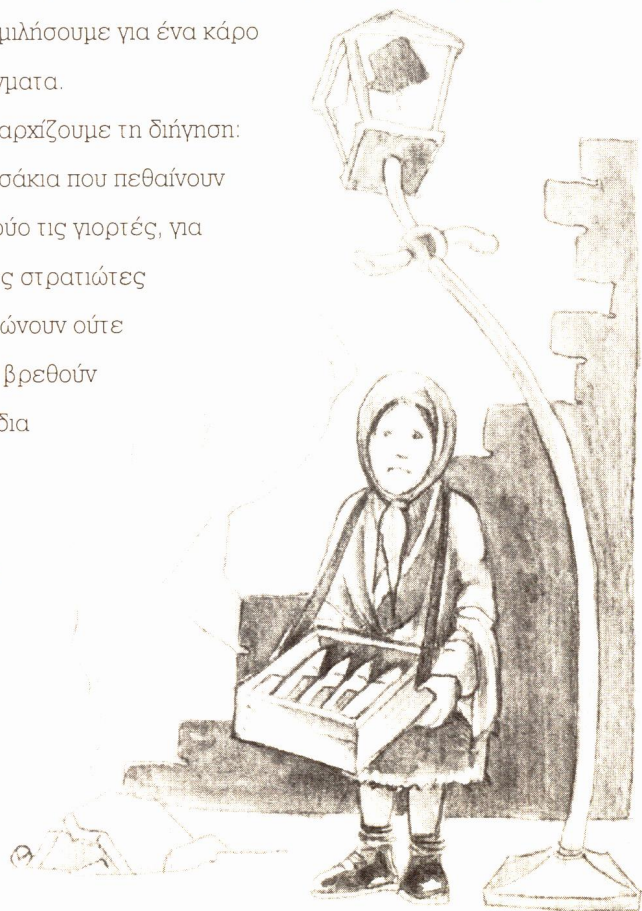
Κι αρχίζουμε τη διήγηση:

Για κοριτσάκια που πεθαίνουν
από το κρύο τις γιορτές, για
μολυβένιους στρατιώτες

που οι καρδιές τους δεν λιώνουν ούτε

στην πιο δυνατή φωτιά, για ματαιόδοξα έλατα που λαχταράνε να βρεθούν στολισμένα στο γιορτινό σαλόνι και μετά καταλήγουν στα σκουπίδια ταπεινωμένα.

Μετά όμως το σήμα της εκκίνησης και αφού έχουν γραφτεί πέντε-δέκα σειρές, ανακύπτει το ζήτημα του ύφους, με ποιες δηλαδή λεκτικές αποχρώσεις θα τονίσσεις κάποιες από τις πλευρές της ιστορίας σου. Διότι έχει μεγάλη σημασία το ΠΩΣ περιγράφεις το θέμα, όσο τραγικό ή φαιδρό κι αν είναι καθώς η διαπραγμάτευση του θέματος είναι κυρίως αυτή που τελικά υποδεικνύει τη συνολική στάση αυτού που την επιχειρεί -βλ. Ασκήσεις Αναπνοής σελ 24 (...).

Μα ας μιλήσουν καλύτερα τα
παραδείγματα. Ο Χ.Κ. Άντερσεν
(πρόκειται για σεσημασμένο δολοφόνο των παιδικών
ψυχών) επιλέγει μία πολύ συγκεκριμένη μέθοδο διήγησης.
Μια μέθοδο απλή, καθαρή και εξοντωτικά ειλικρινή: Ναι παιδί μου,
μην κλαις, πέθανε το κοριτσάκι ανήμερα Χριστούγεννα, τι να κάνουμε;
Η ζωή είναι σκληρή, άδικη και τα συναφή. Φάε τώρα λίγη γεμιστή
γαλοπούλα με ένοχη γέμιση και το ξανασυζητάμε τα επόμενα Χριστούγεννα.
Τέτοια πράγματα.

Στον αντίποδα αυτής της μεθόδου βρίσκουμε τα παραμύθια των αδελφών
Γκριμ. Τεράστιες είναι οι διαφορές που παρουσιάζει η διήγηση αυτών τόσο στην
επιλογή των θεμάτων όσο και στη διαπραγμάτευση. Στη Σταχτοπούτα π.χ. η
ηρώιδα αν και περνάει κάπως δύσκολες μέρες (όχι βέβαια πείνα, δυστυχία και
τέτοια αλλά απλώς κάνει κάμποσες αγγαρείες παραπάνω) σύντομα δικαιώνεται
και αυτό φαίνεται από την αρχή του παραμυθιού. Στη δεύτερη σελίδα σκάει μύτη η
νεραιδονονά και ο αναγνώστης-παιδάκι σκάει ένα χαμόγελο μέχρι τ'αυτιά καθώς το
happy end κουνάει την ουρά του πίσω από τους θάμνους του πριγκιπικού κήπου. Η
διήγηση είναι κομματάκι ωραιοποιημένη, οι καλοί νικάνε, οι κακοί τιμωρούνται. Τέτοια
πράγματα.

Από τότε όμως που γράφονταν αυτά τα παραμύθια, νερό πολύ εκύλησε εις το
χάνδακα και οι παραμυθάδες άλλαξαν δεκάδες στυλ. Τους έβαλε κάτω η Σημειωτική
και τους τάραξε. Τους περιέλαβε το Hollywood και τους ξεζούμισε. Σιγά σιγά η
συγγραφή των παραμυθιών εγκαταλείφθηκε καθώς οι ανάγκες για πολυπλοκότητα
πλήθυναν και οι άνθρωποι δεν μπορούσαν άλλο, κουράστηκαν. Με τον καιρό μάλιστα

ξέχασαν να χρησιμοποιούν
και τα παραδοσιακά μολύβια, εκείνα
που προκαλούσαν συχνά μεγάλο εκνευρισμό
όταν κατά το ξύσιμό τους η νεοεμφανισθείσα μύτη
έσπαζε και έμενε μέσα στην ξύστρα και φτου κι απ' την
αρχή. Όσα παραμύθια απέμειναν λοιπόν στις μέρες μας,
γράφονται με κάτι κρύα γυάλινα μολύβια, μακρουλά και
πλακουτσά στην άκρη, που τα λένε καθοδικούς σωλήνες.
Κι αυτά τα καινούρια παραμύθια δεν γράφονται σε
καμμία από τις γνωστές γλώσσες της Βαβέλ, αλλά σε
μια καινούρια και περίεργη γλώσσα που τη λένε PAL
ή SECAM ή κάπως έτσι τέλος πάντων. Και ιδού το
παράδοξο: Αυτή η καινούρια γλώσσα δεν έχει ούτε
Γραμματική ούτε Συντακτικό, αυτήν τη γλώσσα ποτέ
κανείς δεν τη μίλησε, αλλά κατά κάποιον περίεργο τρόπο την
καταλαβαίνουν όλοι με εξαιρετική ευκολία

Καθώς όμως κάποια πράγματα δεν αλλάζουν ποτέ, ακόμη και
σ' αυτά τα καινούρια τηλε-παραμύθια η ανάλυσή μας για το δίπολο
διήγησης Γκριμ - Άντερσεν εξακολουθεί να διατηρεί όλη της τη
φρεσκάδα. Εύκολα μπορεί κανείς να το διαπιστώσει
"διαβάζοντας" μια σύγχρονη πικρή ιστοριούλα.

Τσουμ

μπάισπιλ ας πάρουμε

μια ιστορία που μιλά για το

βομβαρδισμό μιας κακής πόλης που είχε έναν κακό

βασιλιά και τα λοιπά... ας πούμε της Βαγδάτης. Στα 1990 το

παραμύθι μιλάει με το καθησυχαστικό υφάκι των αδερφών Γκριμ.

Οι στρατιώτες του καλού βασιλιά πηγαίνουν στην κακή χώρα όπου

καταστρέφουν τα κακά όπλα και τιμωρούν τον κακό βασιλιά προσέχοντας

να μην πειράξουν ούτε μια τρίχα από τον απλό λαό, διότι αυτοί οι καημένοι

δεν φταίνε δα και σε τίποτε. Ήρωες από τη μια, ποντίκια από την άλλη.

"Κатаιγίδα της ερήμου" από τη μια, "τυφλή λύσσα" από την άλλη. Τελικώς οι

καλοί νικάνε και ο κακός βασιλιάς συνθηκολογεί.

Έτσι περίπου έλεγε το παραμύθι στα 1990. Και τα ίδια πράγματα λέγαν κάποια

πιο παλιά παραμύθια από τη Γρανάδα και κάποια άλλα παραμύθια από τα

νησιά Φώκλαντ. Τα ίδια έλεγαν και κάποιες ιστορίες από την Ινδία για

δέκα χιλιάδες παιδάκια που έχασαν το φως τους από τις

εγκαταστάσεις της Union Carbide, αλλά μη στεναχωριέστε διότι το

καλό θριαμβεύει (είπαμε έτσι γράφουν οι Γκριμ) και θα δώσουμε σε όλα

αυτά τα παιδάκια αρκετά χρήματα για να τρώνε όσο ρύζι με κάρυ

θέλουν στην υπόλοιπη σκοτεινή ζωή τους.

Όσο όμως περνάει ο καιρός, κάποιοι νοσταλγοί του

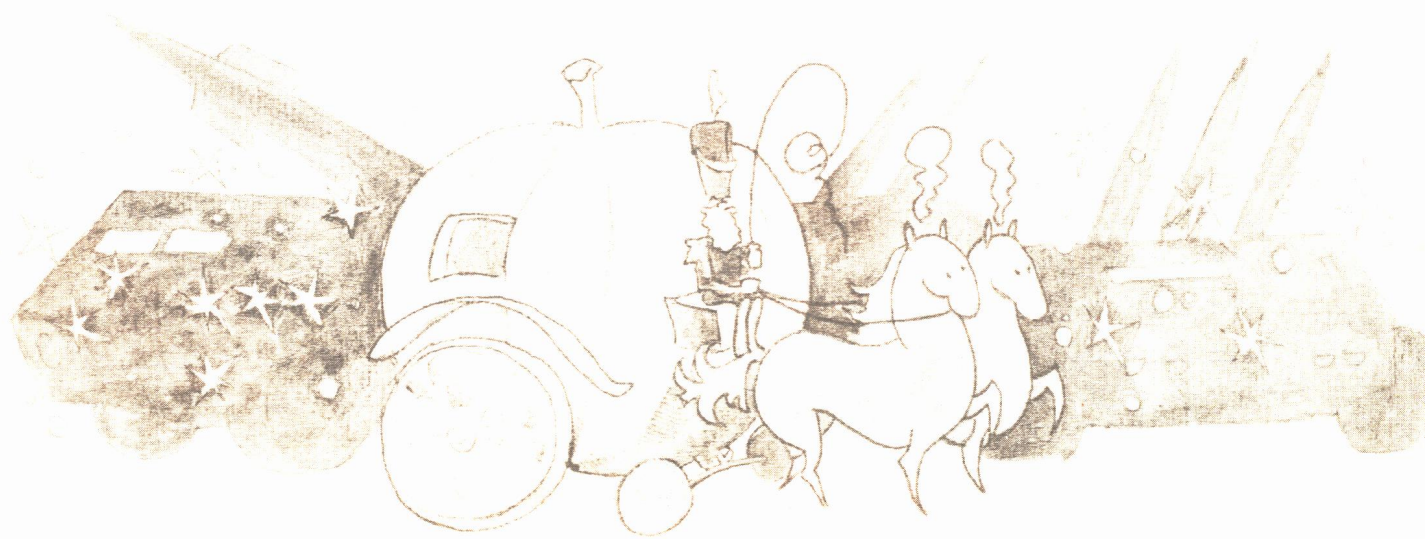
Άντερσεν αρχίζουν να μιλούν

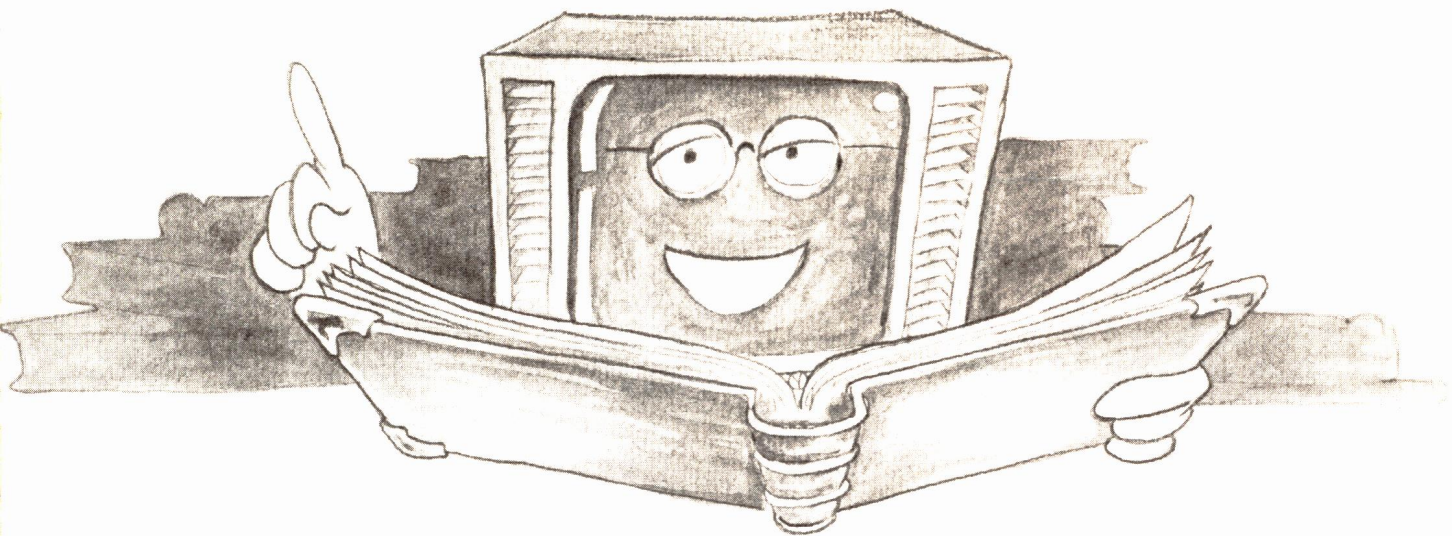
διαφορετικά στα παραμύθια τους. Όπως μας τα είπαν και την τελευταία φορά που μίλησαν για τη Βαγδάτη, τα περασμένα Χριστούγεννα. Εκείνη τη φορά λοιπόν ξαναέλαμψε η Βαγδάτη μέσα στις γιορτές (αλλά δεν ήταν λάμψη από πολύχρωμα λαμπρόνια ούτε από φανταχτερά χριστουγεννιάτικα πυροτεχνήματα διότι εδώ και 1500 χρόνια περίπου οι μουσουλμάνοι δεν τα γιορτάζουν τα Χριστούγεννα) οι παραμυθάδες δεν φρόντισαν να κρύψουν το γεγονός ότι οι βόμβες έπεφταν μέσα στα σπίτια των ανθρώπων. Έτσι έπραξαν και βέβαια καθόλου τυχαία. Αυτοί οι καινούριοι παραμυθάδες ήταν σίγουροι πως έκαναν σωστά τη δουλειά τους. Γιατί ξέρουν καλά πως οι τηλεθεατές εθισμένοι στην αθλιότητα, συγκινούνται περισσότερο με το θρήνο της μάνας που έχασε το γιο της σε κόντρα στην παραλιακή και κραυγάζει μπροστά στις κάμερες "σέκω Νίκο να σε δούνε", "δεν πέθανε, κοιμάται", παρά με το θλιβερό αλλά απόμακρο απολογισμό των νεκρών παιδιών από μια ειρηνευτική βομβιστική επίθεση πέρα στην Αραβία.

Το πολιτικό υπονοούμενο είναι πάντα ένα: Ο ολοκληρωτισμός. Και το φιλοσοφικό του προαπαιτούμενο επίσης ένα: η Ισχύς. Το ζήτημα είναι να κρατάς το γλυφιτζούρι απ' το ξυλάκι.

Ο Δεκέμβριος του 1998 εγκαινίασε λοιπόν μια ακόμη σκοτεινή πλευρά της ενημέρωσης στέλνοντας ένα εξαιρετικά δυσοίωνο μήνυμα προς όλες τις μεριές του πλανήτη, δυστυχώς όμως δεν φάνηκε να το πήρανε και πολλοί άνθρωποι χαμπάρι. Δεν ήταν βέβαια η πρώτη φορά που δεν τηρήθηκαν ούτε τα προσχήματα. Ήταν όμως εξαιρετικά προκλητική. Η Κυριαρχία κατάφερε να κάνει μια πρόβα τζενεράλε για τα νέα μοχθηρά σχέδιά της και μάλλον δεν τα πήγε άσχημα.

Έτσι λοιπόν, το πέρασμα από το Δεκέμβρη του '98 στο Δεκέμβρη του '99 δεν ήταν δα και τόσο δύσκολο. Το πώς φτάσαμε στους βομβαρδισμούς στη Σερβία δεν θα έπρεπε να εκπλήσσει κανέναν άνω των εννέα νοήμονα άνθρωπο. Και μου φαίνεται ιδιαίτερα απδιαστικό όταν βλέπω τα ντόπια media -άλλοτε πρωτοπαλίκαρα του Άντερσεν- να διαρρηγνύουν τώρα τα

τηλε-ιμάτιά τους. Όλοι αυτοί που προσποιούνται ότι απορούν για το πώς είναι δυνατόν αυτά τα φοβερά και τρομερά να λαμβάνουν χώρα εν έτει 1999 ας ξαναδιαβάσουν τα παλιά παραμύθια της Βαγδάτης, της Σομαλίας, του Ανατολικού Τιμόρ, των Φώκλαντ, της Γρανάδα, του Αφγανιστάν, της Νικαράγουα... Αχ, τι αξέχαστες βραδιές μπροστά στην τηλεόραση...! Έτσι είναι αγαπητοί μου. Το σχέδιο "Άντερσεν" δούλεψε και εξακολουθεί να δουλεύει ρολόι. Ιρακινός δικτάτορας ή εθνοκαθαριστής Σέρβος, δεν έχει σημασία. Δεν πρόκειται να λείψουν από την ιστορία οι άθλιοι που θα δώσουν τις αφορμές για "ειρηνευτικές επεμβάσεις". Το δίδαγμα πάντως είναι προφανές: Όποιος ξυπνάει ένα πρωί κι ακούει τις βόμβες να πέφτουν στη γειτονιά του, καλά θα κάνει να αφήσει τις υποκριτικές κραυγές για το ζοφερό μέλλον της ανθρωπότητας. Όποιος ξυπνάει ένα πρωί κι ακούει τις βόμβες να πέφτουν στη γειτονιά του, πρέπει να ξέρει ότι έφτασε πλέον η στιγμή να πρωταγωνιστήσει στο σήριαλ που κάποτε ως απλώς θεατής παρακολουθούσε. Τώρα πια είναι άλλοι αυτοί που τον παρακολουθούν, ίσως οι αυριανοί πρωταγωνιστές. Το σημαντικό είναι να προχωράει το σήριαλ.

Ξέρω ρε Χανς πολύ σε αδίκησα, τι σχέση έχεις εσύ μ' αυτά τα καθάρματα, αλλά να, αυτή σου η ευθύτητα πολύ μου στοίχισε όταν ήμουν πιτσιρικάς. Κι ακόμη πιο πολύ με πειράζει που βλέπω τα παραμύθια σου να εξατιμίζονται μπροστά στις καταραμένες ιστορίες που προβάλλονται κάθε μέρα, σ' αυτές τις ιστορίες που δεν θα μπορούσε ούτε η πιο αρρωστημένη φαντασία των περασμένων αιώνων να πλησιάσει.

Ά, και κάτι ακόμη. Σχετικά μ' εκείνο το παραμύθι σου με το ματαιόδοξο έλατο που κατέληξε στα σκουπίδια: Λοιπόν, τα περασμένα Χριστούγεννα πήραμε πραγματικό έλατο για στόλισμα αλλά μέσα σε γλάστρα. Σαν να λέμε, θα το ξαναστολίσουμε του χρόνου, χε χε...

ΠΡΑΣΙΝΑ

όπως
λιβάδια
άλογα
δολάρια

...
βλέπω
τους εμπόρους
να εισπράττουν
σκύβοντας
το κέρδος
των δικών τους
πτωμάτων

Το περιβάλλον. Που μας τρέφει. Η φύση. Ο πλανήτης μας. Ο μικρός γαλάζιος πλανήτης μας. Οι διατυπώσεις και οι χαρακτηρισμοί πηγαινούν από το λυρικό στο λυρικότερο. Οι διαβεβαιώσεις περί ανάγκης προστασίας γίνονται εντονότερες και οι κραυγές αποδοκιμασίας δραματικότερες. Προσέξτε μας σας λέμε, κοιτάξτε πώς νοιαζόμαστε. Γιατί όλοι νοιάζονται. Δεν υπάρχει πια σήμερα άνθρωπος, οργάνωση, επιχείρηση, κυβέρνηση, εκκλησία, έντυπο, οντότητα που συμμετέχει στο δημόσιο βίο και την απασχολεί η δημόσια εικόνα της, που δεν φροντίζει να αναφερθεί στην προσήλωσή της στο σκοπό της σωτηρίας του περιβάλλοντος, στην αποφασιστικότητά της να χρησιμοποιήσει κάθε νόμιμο μέσο για να πετύχει αυτό το σκοπό και πα ρα παμ παμ, κυρίες και κύριοι, να θυμάστε ότι ένα σεβαστό ποσό του προϋπολογισμού μας κάθε χρόνο αφιερώνεται αποκλειστικά στη λήψη προστατευτικών μέτρων/ περιβαλλοντική εκπαίδευση/ εισφορές στη Greenpeace/ έκδοση ενημερωτικών φυλλαδίων/ κλπ, κλπ.

Φαίνεται λοιπόν ότι πρέπει να το πάρουμε απόφαση. Το περιβαλλοντικό ζήτημα είναι και cult και hot και hype και trendy και απ' όλα, χωρίς κρεμμύδι. Είναι κεντρικό θέμα σε πάνελ συζητήσεων υποψηφίων δημάρχων και σε περιοδικά ποικίλης ύλης. Και αυτό που σαφώς προκύπτει από τη γενικευόμενη συζήτηση είναι το εξής: η ιστορία του ανθρωπίνου γένους, οι ικανότητες και τα επιτεύγματα του, βελβαιώνουν ότι ο άνθρωπος θα λύσει και αυτό το πρόβλημα, όπως τόσα άλλα, μέσω των δοκιμασμένων μεθόδων της επιστήμης και της τεχνικής. Το ζήτημα είναι τεχνικό και θα λυθεί από τους ειδικούς. Χρειαζόμαστε ίσως κάποιες μικροαλλαγές στον τρόπο ζωής μας, κάποια ειδική νομοθεσία και κάποιες ειδικευμένες υπηρεσίες, αλλά, εφόσον το πρόβλημα εντοπίστηκε, η πρόοδος της τεχνικής και της επιστήμης θα εξασφαλίσει την επίλυσή του. Όλα τα υπόλοιπα είναι ανησυχίες ουτοπικές και ρομαντικές που καταλήγουν αστείες. Δηλαδή τί, να πάρουμε όλοι τα βουνά;

*Όταν τοποθετήθηκαν
συσκευές στα φουγάρα των
εργοστασίων -άκρως
αποτελεσματικές όπως
αποδείχθηκε- για τη
συγκράτηση των μορίων του
άνθρακα που περιέχονται στον
καπνό, η περιεκτικότητα σε
οξεία της ατμόσφαιρας
πολλαπλασιάστηκε επί χίλια: το
θειάφι που περιέχεται στον
καπνό και ήταν πριν
σταθεροποιημένο από τον
άνθρακα αποδεσμεύεται τώρα
ελεύθερο και ενώνεται με το
υδρογόνο και το οξυγόνο της
ατμόσφαιρας για να σχηματίσει
οξεία (you know, όξινη
βροχή...)*

Οργανώσεις κοινής αγοράς όπως η NAFTA και παγκόσμιας αγοράς όπως η GATT, με διατάξεις κατάφωρα αντι-περιβαλλοντικές και αντι-δημοκρατικές, βρήκαν την υποστήριξη του WWF και άλλων "θεσμικών" περιβαλλοντικών οργανώσεων.

Ανακυκλώστε, χρησιμοποιείστε λάμπες χαμηλής κατανάλωσης, η αμόλυβδη βενζίνη είναι η λύση, αγοράστε έναν ηλιακό θερμοσίφωνα διαστημικής τεχνολογίας, ρίξτε μια ματιά στον νέο μας κατάλογο με τα σούπερ εξτρα οικολογικά προϊόντα και μην πετάτε χαρτιά κάτω ρε γαμώτο.

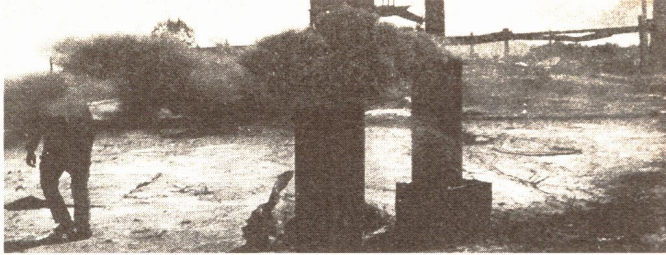
Σοκ προκάλεσε η αποκάλυψη ότι 23 διοικητικά στελέχη περιβαλλοντικών οργανώσεων όπως το WWF, η Wilderness Society και το World Resources Institute σχετίζονταν με κάποιες από τις πιο "βρώμικες" επιχειρήσεις του πλανήτη όπως τη Monsanto, την Exxon και τη Union Carbide. (Θυμάσαι το ατύχημα στη Bhopal;) Σαν να μην έφτανε αυτό, πολλές οργανώσεις, στην προσπάθειά τους για εξασφάλιση χρηματικών πόρων, προτίμησαν να επενδύσουν σε μετοχές εταιριών όπως η General Motors και η Dow Chemical. Η οικονομική εξάρτηση περιβαλλοντικών οργανώσεων από την ευημερία ρυπογόνων εταιριών θεωρήθηκε ως το εντονότερο δείγμα διαφθοράς του οικολογικού κινήματος.

Ο προσδιορισμός της οικολογικής κρίσης ως κρίσης τεχνικής πάντως βολεύει. Βολεύει τις απανταχού κυβερνήσεις που κατευνάζουν έτσι τα κινήματα που γεννιούνται στις περιβαλλοντικά υποβαθμισμένες περιοχές. (Σκάστε, βάλαμε φίλτρα αφού). Βολεύει τις κυρίαρχες ομάδες που πείθουν έτσι το κοινό ότι όλα θα λυθούν με την ανακύκλωση και την περιβαλλοντικά ορθή κατανάλωση. Βολεύει τις επιχειρήσεις που με μία μικρή αλλαγή της παραγωγής προσαρμόζονται στις νέες τάσεις και κερδίζουν όσα κέρδιζαν, αν όχι περισσότερα. Βολεύει και τις περιβαλλοντικές οργανώσεις που ως οι πλέον ειδικές βρίσκουν την ευκαιρία να κωθούν στο παιχνίδι της εξουσίας.

Το σύστημα συνεχίζει να λειτουργεί σαν ρολόι. Η λύση εγγυάται τη στεγανότητά του, και οι πράσινες συσκευασίες τον έλεγχο των οικολογικών ανησυχιών. Γιατί και άλλοθι παρέχουν στους κουρασμένους επαναστάτες του '60 -και όχι μόνο- που νομίζουν ότι βρήκαν νέο τρόπο έκφρασης των προβληματισμών τους, και την ενσωμάτωση ενός ζητήματος με δυναμικές ανατροπής εξασφαλίζει. Γι'αυτό και βολεύει τους πάντες. Ξαφνικά οι περισσότεροι πολίτες των δυτικών κοινωνιών πείστηκαν πως η κατάσταση μπορεί να αλλάξει αν ικανοποιήσουν τις ανάγκες τους μέσα από τους εναλλακτικούς τρόπους που απλόχερα πλέον προσφέρουν οι ίδιες οι εταιρίες τις οποίες πριν από μερικά χρόνια κατηγορούσαν ως υπεύθυνες για την καταστροφή του περιβάλλοντος: οικολογικά αυτοκίνητα κατασκευασμένα με ανακυκλώσιμα υλικά και ανανεώσιμη ενέργεια στα fast-foods.

Το σχήμα είναι απλό. Το περιβάλλον συνδέεται με την ίδια μας την ύπαρξη - η καταστροφή του την απειλεί - η απειλή οδηγεί σε κοινωνικές αναταραχές - εμείς όμως θέλουμε το κεφάλι μας ήσυχο - μιλά λοιπόν για καταλύτες και νέες τεχνολογίες - χειροπιαστά πράγματα - κι όλοι θα κοροϊδεύουν αυτούς που μιλούν για τα υπόλοιπα - ζουμπούλια και πράσινα άλογα - εδώ δουλειές δεν έχουμε κι αυτοί θέλουν να κλείσουν το εργοστάσιο - να δω τι θα τρώμε - έλα ντε ...

Μέχρι τώρα ζούσαμε σίγουροι για τα πάντα. Ο επιστημονικός ορθολογισμός μας δεν μπορούσε παρά να οδηγεί στις σωστές λύσεις. Η συνεχής οικονομική ανάπτυξη δεν μπορούσε παρά να φέρει την ευτυχία για όλους. Όσο περισσότερα τόσο και καλύτερα. Η συνεχής αύξηση έγινε ο αδιαμφισβήτητος σκοπός της ύπαρξής μας. Πιο πολλά παντελόνια, κι άλλα εργοστάσια, περισσότερα αυτοκίνητα, κι άλλα ερευνητικά ινστιτούτα. Πάθαμε ομαδική παράκρουση. Και κάπου έγινε κάποιο λάθος. Από τη μία, με μυστήριο για τους εμπνευστές του σχεδίου τρόπο (ή ίσως όχι και τόσο), η ύπαρξη ολοένα και περισσότερων αγαθών δεν σημαίνει ότι όλοι πήραν κι από λίγα, πόσο μάλλον ότι όλοι ζούνε καλά κι εμείς καλύτερα. Από την άλλη, η ορθολογικά τεκμηριωμένη πρόοδος έγινε το αίτιο καταστροφής της ίδιας της ζωής: Ξαφνικά διαπιστώσαμε ότι κάτι πρώτες ύλες τελειώνουν όπου νά' ναι, κάτι πόσιμα νερά λιγοστεύουν, κάτι έρημοι επεκτείνονται, αλλά θάρρος, θα μπαλώσουμε τις τρύπες και θα συνεχίσουμε να αναπτυσσόμαστε, αλλιώς τι τα έχουμε τόσα πανεπιστήμια.

Αυτό το μπάλωμα της τρύπας είναι ο μεγαλύτερος παραλογισμός στην ιστορία του ανθρώπινου γένους. Με τις επιστήμες μας κατηγοριοποιήσαμε τα πράγματα, οριοθετήσαμε το πρόβλημα και νομίσουμε ότι ελέγχουμε τα πάντα, ότι οι λύσεις είναι δεδομένες. Η εξειδίκευση αυτού του είδους όμως, μπορεί να προσφέρει λύσεις σε προβλήματα περιορισμένης πολυπλοκότητας, αλλά αδυνατεί να υπολογίσει παραμέτρους έξω από τα όρια που η ίδια έχει προσδιορίσει. Κι εδώ μιλάμε για ένα σύστημα που χρειάστηκε 5 δισεκατομμύρια χρόνια (πολλά!!!) για να φτάσει στη σημερινή δυναμική ισορροπία, μιλάμε για πολλές-πολλές παραμέτρους που κανένας επιστήμονας, όσο ξύπνιος κι αν είναι, δεν μπορεί να προσδιορίσει. Δεδομένες λύσεις; Πλάκα μας κάνετε; Εδώ αποτύχαμε να δούμε το βασικό: ότι όλα τα πράγματα είναι ένα, όλα είναι αλληλεξαρτώμενα, κι ο άνθρωπος είναι μέσα σ' αυτό το ένα.

Ο βιομηχανικός Βορράς, έχοντας το ένα τέταρτο του παγκόσμιου πληθυσμού καταναλώνει το 70% της ενέργειας, το 85% του ξύλου και το 60% της τροφής. Το χάσμα μεταξύ του πιο φτωχού και του πιο πλούσιου πέμπτου του πλανήτη διπλασιάστηκε μεταξύ του 1960 και του 1989.

Το New Earth 21 είναι τέλειο. Οδηγεί την Ιαπωνία στη θέση που της αξίζει: αυτήν της περιβαλλοντικής υπερδύναμης. Μην ανησυχείτε πια για το φαινόμενο του θερμοκηπίου, οι πρωτοπόροι επιστήμονές μας βρήκαν τη λύση: το πρόβλημα έγκειται στα βόδια, τα οποία, ως γνωστόν, είναι πολλά και κλάνουν και μεθάνιο, επικίνδυνο αέριο θερμοκηπίου. Η βιοτεχνολογία είναι εδώ. Ας τα κάνουμε να κλάνουν μέντες. Έ, είναι και πράσινες.

1,3 εκατομμύρια Κινέζοι αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους (χωρίς ακριβώς να τους ρωτήσουν, ή μήπως δεν πρόλαβαν να συμπληρώσουν τα απαραίτητα έγγραφα;) για να κατασκευαστεί το φράγμα Three Gorges. Αυτό μπορεί να ξεσπίτωση κανα δυο οικογένειες, να αλλάξει το κλίμα της περιοχής και να ξεπάτωση 5-10 υδροβιότοπους, αλλά δοξα το θεό, θα παράγει "πράσινη" ενέργεια. Δεν χρειάζεται πάντως να πάμε τόσο μακριά. Πιστεύετε πως θα δινόταν ποτέ άδεια για να λειτουργήσουν τα εργοστάσια βυρσοδεψίας της Σίνδου και του Καλοχωρίου στο Πανόραμα ή στην Κρήνη;

Στην Κολομβία, οι κάτοικοι παραθαλάσσιες πόλεις εμποδισαν την άφιξη πλοίου που μετέφερε τοξικά απόβλητα με σκοπό την ταφή τους στην περιοχή, και στη συνέχεια προκάλεσαν την έκδοση δικαστικής απόφασης που απαγόρευσε συνολικά την αποδοχή τοξικών αποβλήτων. Στην Ολυμπιάδα Χαλκιδικής οι διαμαρτυρίες των κατοίκων κατά της πολυεθνικής TVX Gold αναγκάσε την ελληνική κυβέρνηση να καταφύγει σε μέτρα όπως την κήρυξη της περιοχής σε καθεστώς έκτακτης ανάγκης και την απαγόρευση της κυκλοφορίας, μέτρα που δεν είχαν χρησιμοποιηθεί από την μεταπολίτευση και μετά. Περιβαλλοντικής φύσης ήταν και το θέμα στην Αραβησσό που οδήγησε σε συνειδητές και συνολικές πράξεις διαμαρτυρίας των κατοίκων, σαφώς αδιάφορες προς την αστική νομιμότητα.

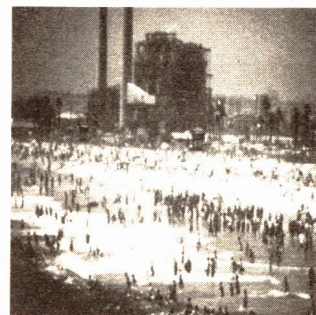
Όχι, το οικολογικό κίνημα δεν έχει να κάνει με ροζ προβληματισμούς της καλής κοινωνίας όπως θέλουν να τον παρουσιάζουν, εκτείνεται πολύ μακρύτερα από την περιβαλλοντικά ορθή κατανάλωση. Το περιβαλλοντικό ζήτημα δείχνει το παράλογο του ανάπτυξη = παραγωγή αγαθών = κοινωνική ευημερία = ευτυχία. Αμφισβητεί δηλαδή τις ίδιες τις έννοιες της οικονομικής ανάπτυξης και της προόδου στο όνομα των οποίων γίνεται σήμερα το κάθε τι, από τη γενετικά μεταλλαγμένη σόγια που θα θρέψει τους λαούς του τρίτου κόσμου (ευτυχώς, σώθηκαν οι άνθρωποι) μέχρι το νέο πύραυλο που θα μεταφέρει τα πυρηνικά μας απόβλητα στον Άρη (για να μπορούμε εμείς να απολαμβάνουμε την πυρηνική ενέργεια εν ειρήνη). Δείχνει το παράλογο ενός 'ορθολογικού' πολιτισμού που επιμένει να αγνοεί την πηγή και προϋπόθεση κάθε μορφής ζωής. Και γίνεται πρωταρχικό κοινωνικό ζήτημα καθώς οι εμφανέστερες συνέπειές του βαραίνουν τις ασθενέστερες κοινότητες. Αυτές που δεν μπορούν ούτε να επηρεάσουν τις διαδικασίες λήψης αποφάσεων, ούτε να αντιδράσουν αποτελεσματικά, με τα προβλεπόμενα τουλάχιστον μέσα. Κι αυτό γίνεται σε όλα τα επίπεδα: πόλης, περιοχής, χώρας, ηπείρου και πλανήτη.

Κάποιες φορές όμως αντιδρούν, με απρόσμενα αποτελέσματα που αποκαλύπτουν την τόσο προσεχτικά καλυμμένη δυναμική του ζητήματος.

Οι μερικές απαντήσεις που δίνονται από όλες τις μεριές ξεγελούν και αποπροσανατολίζουν. Πώς είναι όμως δυνατόν να περιμένουμε ουσιαστικές λύσεις όταν δεν διερευνώνται οι οικονομικές σχέσεις που έχουν προκαλέσει το συγκεκριμένο πρόβλημα; Όταν αυτές οι οικονομικές σχέσεις εξακολουθούν να διέπονται από την απαίτηση των πολυεθνικών για νέες αγορές και νέα κέρδη; Οι υπέρμαχοι της ελεύθερης αγοράς ισχυρίζονται ότι η πιο "ορθολογική" χρήση των φυσικών πόρων μπορεί να δώσει λύση στο πρόβλημα. Η ελαχιστοποίηση των αποβλήτων είναι ο μηχανισμός που θα εξασφαλίσει και περισσότερα κέρδη για τις εταιρίες (λιγότερα απόβλητα = καλύτερη χρήση των πρώτων υλών = λιγότερα έξοδα) και λιγότερη επιβάρυνση στο περιβάλλον. Πέρα όμως από το γεγονός ότι η χρήση των φυσικών πόρων με μεγαλύτερη σύνεση απλώς καθυστερεί τα οποιαδήποτε αποτελέσματα, πολύ περισσότερο αφού εφαρμόζεται σε περιορισμένες περιοχές του πλανήτη, πώς μπορούμε να μιλάμε για ορθολογικότητα της χρήσης όταν αυτή η ίδια η χρήση δεν έχει να κάνει με τις ανάγκες της κοινωνίας, αλλά συνδέεται περισσότερο με την έννοια του κέρδους; Το κέρδος που έχει ξεπεράσει την έννοια της κοινωνικής ευημερίας όπως κι αν αυτή ορίζεται.

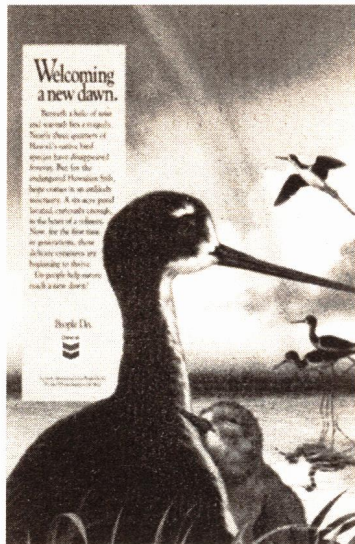
Όλα ξεκίνησαν στις αρχές του 70, όταν πρόβαλε μία ομάδα καταναλωτών με ένα πολύ σημαντικό κοινό χαρακτηριστικό: την οικολογική ευαισθητοποίηση. Τα πρώτα πράσινα προϊόντα δεν άργησαν να εμφανιστούν. Φυσικά: η διαδικασία δημιουργίας νέων "αναγκών" από την αγορά είναι μία διαδικασία διαλεκτική: οι εταιρίες λαμβάνουν ερεθίσματα από το καταναλωτικό κοινό και προσπαθούν να προσαρμοστούν σε αυτά, ενώ παράλληλα προσαρμόζουν τις ανάγκες του κοινού στα προσφερόμενα αγαθά (λέγε με διαφήμιση), ώστε να μείνει αυτό τελικά ευχαριστημένο και η αγορά να λειτουργήσει με τον επιθυμητό για αυτές τρόπο. (Όλα βέβαια λειτουργούν για τους καταναλωτές, τις κοινωνικές ομάδες δηλαδή που έχουν αγοραστική δύναμη. Οι υπόλοιποι στα τάρταρα.) Η στροφή αυτή των εταιριών προς τα πράσινα προϊόντα πραγματοποιήθηκε σε δύο φάσεις. Αρχικά κάποιοι ανακάλυψαν ότι μπορούσαν να βγάλουν λεφτά καλύπτοντας ακριβώς τις ανάγκες αυτού του καταναλωτικού κοινού.

Αν η 3M ισχυρίζεται ότι κάθε χρόνο μειώνει στο μισό την ποσότητα αποβλήτων για κάθε τόννο προϊόντος που παράγει, πόσα επιπλέον απόβλητα παράγει όταν η παραγωγή της τριπλασιάζεται κάθε χρόνο;

Η εταιρία Body Shop ιδρύθηκε το 1976 από την Ανίτα Ρόντικ, η οποία τη στιγμή αυτή θεωρείται η πιο επιτυχημένη γυναίκα επιχειρηματίας της Βρετανίας. Η επιτυχία της εταιρίας βασίζεται στο περιβαλλοντικό της προφίλ: προϊόντα που δεν δοκιμάζονται σε ζώα και που βασίζονται σε φυσικές ουσίες. Κεντρικό σημείο της διαφημιστικής καμπάνιας της αποτελεί το σύνθημα Trade not Aid: επιλογή της εταιρίας υποτίθεται ότι είναι η αγορά των προϊόντων από χώρες του τρίτου κόσμου σε ευρωπαϊκές τιμές και η ανάλογη πληρωμή των εργατών που απασχολεί. Αν και πολυδιαφημιζόμενο, το κεντρικό αυτό σημείο φαίνεται να αντιστοιχεί μόνο σε ποσοστό 1% των προϊόντων της εταιρίας, ενώ έρευνες στις χώρες αυτές απέδειξαν ότι οι τιμές και οι μισθοί δεν είναι ακριβώς αυτοί που η εταιρία ισχυρίζεται ότι είναι.

Όταν η Chevron (εταιρία πετρελαιοικών προϊόντων) αναγκάστηκε να απαντήσει στις κατηγορίες για καταστροφή υδροβιοτόπων στη Χαβάη, κυκλοφόρησε αφίσσα διακηρύσσοντας την αθωότητά της και τις περιβαλλοντικές της ανησυχίες, αφίσσα που βέβαια δεν τόλμησε να εμφανίσει στη Χαβάη.

Business as usual για τη Shell η συνεργασία με το δικτατορικό καθεστώς της Νιγηρίας για την εκτέλεση ακτιβιστών και τον διωγμό 100 χιλιάδων μελών της φυλής Ogoni, φυλής που είχε την ατυχία να κατοικεί σε πετρελαιοφόρα περιοχή. "Μία επιχείρηση που προσπαθεί να κάνει επενδύσεις χρειάζεται σταθερές κυβερνήσεις. Οι δικτατορίες καλύπτουν αυτήν την προϋπόθεση" ήταν η απάντηση του N.A.Achebe, στελέχους της Shell. Φυσικά και άλλες περιοχές έχουν πετρέλαιο, γιατί όμως να υποστούν τη μόλυνση και την ταλαιπωρία οι λευκοί (και μέτοχοι της εταιρίας);

Όταν το πείραμα πέτυχε, κι άλλες μεγαλύτερες εταιρίες προσάρμοσαν την παραγωγή τους στα νέα δεδομένα. Στη συνέχεια, κι όσο η πίεση για περιβαλλοντική προστασία αυξανόταν, κάποιες άλλες αποφάσισαν ότι ήταν πιο κερδοφόρο, αντί να προσαρμόσουν την παραγωγή τους κατάλληλα, να στηριχτούν στις δημόσιες σχέσεις τους για να φτιάξουν το περιβαλλοντικό τους προσωπείο, λανσάροντας το λεγόμενο 'πράσινο ξέπλυμα'. Έτσι φτάσαμε στα τέλη των 90's να έχουμε εταιρίες που ξοδεύουν τεράστια ποσά για την διαφήμιση των οικολογικών τους δραστηριοτήτων. Το παράλογο (όχι και τόσο βέβαια) είναι ότι πολλές ξοδεύουν περισσότερα στη διαφήμιση των περιβαλλοντικών πρωτοβουλιών τους παρά στις ίδιες. Ή ότι παρουσιάζουν και διαφημίζουν ως δικές τους πρωτοβουλίες μέτρα που η νομοθεσία τους αναγκάζει να πάρουν.

Η οικονομία της αγοράς περιμένει ακόμη τα σημάδια που θα της επιβάλλουν να δημιουργήσει μηχανισμούς ενσωμάτωσης του περιβάλλοντος στην οικονομία. Θα πρέπει δηλαδή να περιμένουμε να λιώσουν οι πάγοι και να ανέβει η στάθμη της θάλασσας, να χρειαστούν νέα αντιπλημμυρικά έργα στην Ολλανδία και να κοστολογηθούν οι επιπτώσεις, ώστε να μπορέσει η οικονομία της αγοράς να λειτουργήσει σύμφωνα με τα θεωρητικά της δεδομένα. Μόνο που στη συγκεκριμένη περίπτωση τα σημάδια είναι μη αντιστρέψιμα. Η ευκαιρία που μας δίνει το περιβαλλοντικό ζήτημα να ξανασκεφτούμε τις κεντρικές αξίες και δομές της κοινωνίας μας είναι ίσως η τελευταία.

LA VACHE QUI RIT,
C'EST BON A TOUTE HEURE DU JOUR ET DE LA NUIT.

LA VACHE QUI RIT, C'EST BON A TOUT MOMENT.

Κλεισμένοι σε σφραγισμένα κουτιά, τραγικά μόνοι
Κοινωνοί μιας μελαγχολικής δημοκρατίας, υπήκοοι κι όχι πολίτες
Αγκιστρωμένοι σε “ατομικά/ πολιτικά δικαιώματα” και οικουμενικές διακηρύξεις
Εξαρτημένοι από συνδικαλιστικές παρατάξεις και προσωπικά συμφέροντα

Ορίζουν την αλληλεγγύη ως μια καθωσπρέπει συντεχνιακή διαμαρτυρία

Οι καθηγητές αλληλέγγυοι στους καθηγητές
Οι αγρότες στους αγρότες
Οι μαθητές στους μαθητές

Τώρα πα
ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΕΓΙΝΑΝ
ΤΑ ΤΡΑΚΤΕΡ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ ΣΤΑ ΧΩΡΑΦΙΑ
ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΠΑΡΕΛΑΥΝΟΥΝ ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΤΟΥΣ.

ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝ ΤΑΞΕΙ, ΕΝ ΗΣΥΧΙΑ, ΕΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ.

ΟΜΩΣ, ο αναρχικός **Κώστας Μητροπέτρος** είναι προφυλακισμένος από τις 18 Νοεμβρίου
γιατί τόλμησε να προτάξει έναν άλλον ορισμό της κοινωνικής αλληλεγγύης:

Τη συμμετοχή σε κάθε κοινωνικό αγώνα που αντιστέκεται στην κυριαρχία
και προωθεί την κοινωνική απελευθέρωση.

Η ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΛΕΞΗ

ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΧΟΥΝ ΕΦΕΥΡΕΙ

ΤΑ ΣΤΕΛΕΧΗ ΚΑΠΟΙΑΣ

ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

Και σήμερα το βράδυ θα βγώ για να διασκεδάσω, όχι γιατί το θέλω, αλλά γιατί φοβάμαι τη σιωπή του δωματίου μου. Από το **άσπρο φως** να αντανακλάται στους βουβούς τοίχους προτιμώ τα ντεσιμπέλ του **club**, τον καπνό του **bar**, ανθρώπους γύρω μου να συνωστίζονται κι εγώ, ανώνυμη μέσα στο πλήθος, νομίζω ότι ξέρω να περνάω καλά.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΑΠΟ ΦΥΛΛΑΔΙΑ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ

ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΜΟΥ ΙΔΙΑ

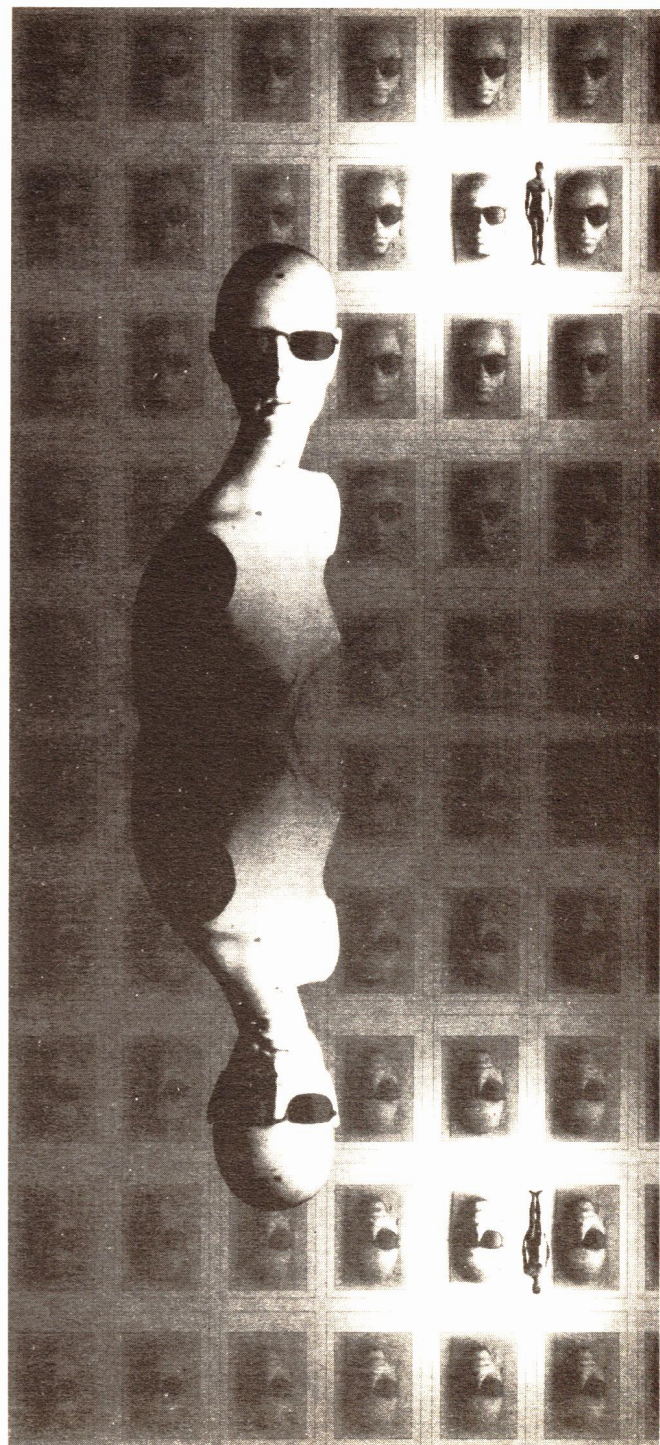
Μ' ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΖΟΥΝ

ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΝΕΑΡΕΣ ΡΕΠΛΙΚΕΣ

Και σήμερα το βράδυ θα κοιτάξω το **πρόσωπό μου** στον καθρέφτη, προσπαθώντας να το αναγνωρίσω κάτω από τη μάσκα. Πριν κλείσω την εξώπορτα του σκοτεινού διαμερίσματος θα ψιθυρίσω 3 (τρεις) φορές την ευχή να περάσω καλά, να γίνει κάτι συνταρακτικό αυτό το βράδυ, να σπάσω τον φαύλο κύκλο μου. Όταν ξημερώματα την ξανανοιξω για να μπω μέσα, θα ξέρω καλά ότι και την επόμενη νύχτα θα επαναλάβω τα **ίδια** βήματα, κι ας έχω ήδη ορκιστεί να μην ξαναβγώ μόνο και μόνο γιατί πρέπει.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΓΥΑΛΙΣΤΕΡΟΣ

ΣΑΝ ΤΑ ΑΝΑΚΥΚΛΩΣΙΜΑ ΧΑΡΤΙΑ ΠΕΡΙΤΥΛΙΓΜΑΤΟΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΜΟΥ ΠΛΑΘΕΤΑΙ ΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ ΤΙΣ
ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΚΑΘΕ ΧΩΡΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ

Και σήμερα το βράδυ θα αναπνεύσω τον ίδιο αέρα με πολλούς άλλους που μοιράζονται την πακεταρισμένη νυχτερινή διασκέδαση. Θα υποκριθώ πειστικά ότι δίνω νόημα στη ζωή μου, διασκεδάζοντας τον ελεύθερο χρόνο μου. Η καλή μου διάθεση θα διαρκέσει όσο μία μονοδιάστατη φωτογραφία από **life style** γιγαντοαφίσες. Και θα μεταφερθώ σε μία άλλη διάσταση συμμετέχοντας στο **ομαδικό γλέντι**, τόσο όσο κρατάει το πρώτο hit του MTV που θ'ακούσω. Όταν χαμογελάσω με σιδερένια σαγόνια στους γνωστούς απέναντί μου, θα έχω απλά παραθέσει τη μοναξιά μου σε μια σειρά από άλλους μοναχικούς ανθρώπους. Όμως νιώθω ασφάλεια: απλώς προσαρμόζομαι στον **ψεύτικο κόσμο** μου. Κάθε φορά που αλλάζει αυτός, αλλάζω κι εγώ, πάντα όμως νιώθω ασφάλεια.

Και σήμερα το βράδυ, με τ'αυτιά να βουίζουν από την εκκωφαντική μουσική, θα θυμηθώ την Έλενα Ναθαναήλ να λέει στον ξένο πρίγκιπα ότι το **"κέφι"** είναι μία λέξη που υπάρχει μόνο στα ελληνικά.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΟΥ ΑΚΟΥΩ ΧΩΡΑΕΙ ΣΤΟ ΑΚΡΙΒΟ
ΚΟΥΤΙ ΤΟΥ COMPACT DISC ΠΟΥ ΠΟΥΛΑΕΙ ΠΙΟ
ΠΟΛΥ ΑΠΟ Τ' ΑΛΛΑ

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ,
ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΓΥΡΩ ΜΟΥ
ΑΝΥΠΟΠΤΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΟΙ

ΟΙ ΝΥΧΤΕΣ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΕΚΤΥΠΑ
TRENDY ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΚΑΙ
ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ

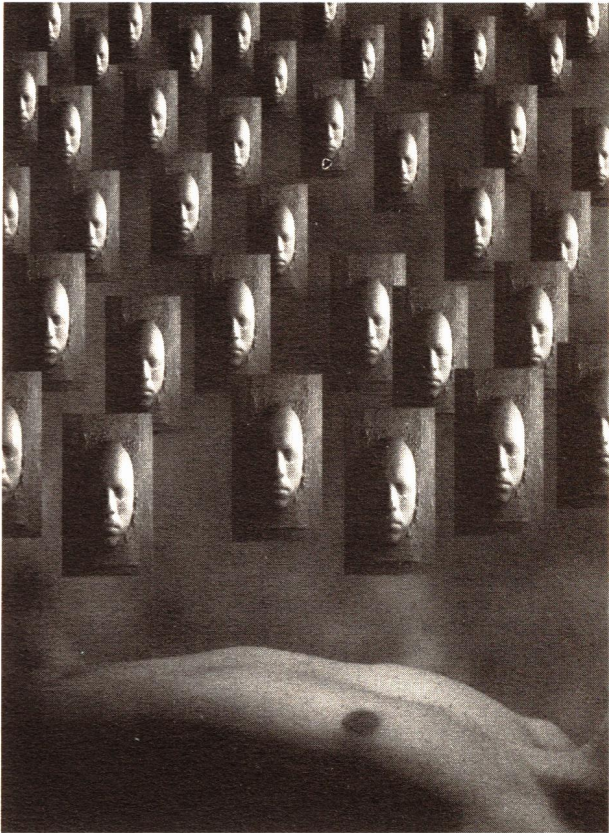
Και σήμερα το βράδυ θα περάσω καλά μόνο αν έχει άντρες γύρω μου. Θα ελέγξω τον τρόπο που κινούμαι και αναπνέω και θα **αξίζω** πολύ περισσότερο κάθε φορά που ένας ακόμη άντρας με κοιτάξει. Θα κάνω τα πάντα για να με προσέξουν και θα νιώσω ότι η έξοδος άξιζε τον κόπο μόνο αν ασχολούνται μαζί μου. Θα δοκιμάσω τα **όριά μου** και τα δικά τους και θα νιώσω ικανοποιημένη γιατί έχω κερδίσει τις υπόλοιπες αντιπάλους.

Κινούμαι στους ρυθμούς μιας μουσικής που δεν ακούω. Μοιράζομαι τα ίδια συναισθήματα με όλους αυτούς που με σπρώχνουν για να περάσουν. Σχεδόν μυρίζω το άδριο μου δωμάτιο και δίνω τα τελευταία μου λεφτά για ένα ποτό. Καθρεφτίζομαι στα μάτια όλων και ρωτάω: Καθρέφτη καθρεφτάκι, δεν είμαι εγώ η πιο όμορφη εδώ μέσα; Προσέξτε τις κινήσεις μου, το **βλέμμα** μου. Είναι προσεχτικά φτιαγμένα για σας, με αποτέλεσμα εγγυημένο. Μπορώ να θυμώσω, να κλάψω ή να γελάσω, να προσαρμοστώ στην εικόνα που έχετε στο μυαλό σας. Είμαι το **όνειρό σας**. Δικά μου όνειρα δεν έχω, τα προσαρμόζω στα δικά σας.

ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΜΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΕΝΟ ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΑΣ

ΚΡΥΒΩ ΜΕ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΜΕΣΑ ΜΟΥ

ΝΙΩΘΩ ΑΣΦΑΛΕΙΑ
ΠΡΟΣΘΕΤΟΝΤΑΣ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΑΜΕΤΟΧΗ ΝΥΧΤΑ
ΣΤΗΝ ΟΜΟΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΜΟΥ

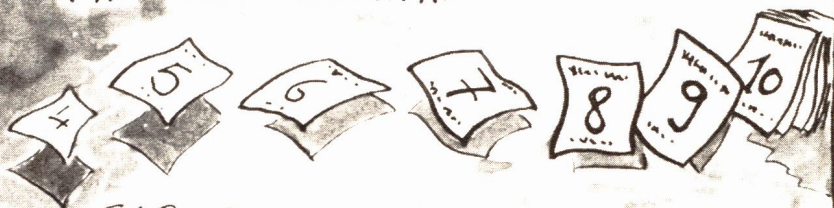

ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΜΙΚΡΗ, Η ΜΑΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΓΕ
ΝΑ ΡΟΥΦΑΕΙ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΤΗΣ.

"ΔΥΝΑΜΟΝΟΥΝ ΟΙ ΚΟΙΛΙΑΚΟΙ,"
ΕΛΕΓΕ,

"ΚΑΙ ΦΑΙΝΕΣΑΙ ΚΑΙ ΠΙΟ ΨΗΛΗ
ΚΑΙ ΠΙΟ ΑΔΥΝΑΤΗ."

ΕΣΦΙΓΓΕ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΤΗΣ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝΕ.

ΜΕΓΑΛΩΝΕ

ΚΑΙ ΕΣΦΙΓΓΕ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΤΗΣ.

Η ΜΑΜΑ ΤΗΣ ΦΡΟΝΤΙΖΕ ΝΑ ΤΗΣ
ΤΟ ΘΥΜΙΖΕΙ ΔΙΑΡΚΩΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟ ΞΕΧΝΟΥΣΕ ΠΟΤΕ ΠΟΤΕ, ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΥΝΗΘΙΣΕ ΤΟΣΟ ΠΟΛΥ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ. ΣΤΕΝΑΧΟΡΙΟΤΑΝ ΜΟΝΟ
ΓΙΑΤΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΦΟΡΕΣ ΕΝΙΩΘΕ ΝΑ ΠΝΙΓΕΤΑΙ, ΣΑΝ ΝΑ ΧΑΝΕΙ Η ΑΝΑΠΝΟΗ ΤΗΣ
ΤΟ ΡΥΘΜΟ ΤΗΣ, ΑΛΛΟΤΕ ΠΑΛΙ ΣΑΝ ΝΑ ΤΣΙΤΩΝΟΤΑΝ ΚΑΙ ΤΑ ΝΕΥΡΑ
ΤΗΣ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΤΑΙΓΑΝ ΟΛΑ, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΤΙΠΟΤΕ, ΚΟΛΠΑ ΤΗΣ ΕΦΗΒΕΙΑΣ, ΕΛΕΓΕ Η ΜΑΜΑ. ΔΥΝΑΜΩΝΑΝ
ΠΑΝΤΟΣ ΟΙ ΚΟΙΛΙΑΚΟΙ ΤΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ, ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΓΕΓΟΝΟΣ ΟΤΙ
ΦΑΙΝΟΤΑΝ ΠΙΟ ΨΗΛΗ ΚΑΙ ΠΙΟ ΑΔΥΝΑΤΗ

ΠΙΟ ΨΗΛΗ
ΚΑΙ ΠΙΟ ΑΔΥΝΑΤΗ
ΑΠΟ ΠΟΙΩΝ;

ΑΡΓΗΣΕ ΝΑ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ. ΟΤΑΝ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕ ΟΜΟΣ, ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕ ΚΑΛΑ,
ΕΠΕΙΔΗ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΧΕ ΞΑΦΝΙΚΑ ΓΕΜΙΣΕΙ ΑΓΧΗ, ΜΕ ΜΑΚΡΙΑ ΜΑΛΛΙΑ, ΜΑΚΡΙΑ
ΠΟΔΙΑ ΚΑΙ ΜΑΚΡΙΑ ΑΠ' ΑΥΤΗΝ, ΑΓΧΗ ΠΟΥ ΤΗΝ ΚΥΝΗΓΟΥΣΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ, ΤΙΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΕΣ ΑΦΙΣΕΣ, ΤΙΣ ΒΙΤΡΙΝΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ,
ΑΓΧΗ ΠΟΥ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑ ΤΗΝ ΚΑΘΟΡΙΖΑΝ, ΟΣΟ ΚΙ ΑΝ ΗΤΑΝ ΜΑΚΡΙΑ.

ΜΕΓΑΛΩΣΕ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΙ ΕΓΙΝΕ ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΑ...

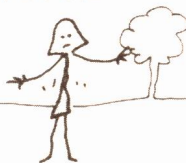
ΨΗΛΗ...

ΚΟΝΤΗ...

ΑΔΥΝΑΤΗ...

ΧΟΝΤΡΗ...

(ΠΑΦ)

ΠΟΥ ΚΑΠΟΙΟΙ ΤΗΝ ΕΒΛΕΠΑΝ ΠΟΛΥ ΟΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΟΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ

Η ΙΔΙΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΑΠΟΨΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ, ΤΟΝ ΚΟΙΤΟΥΣΕ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ. ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΤΗΝ ΚΟΙΤΟΥΣΑΝ ΜΕ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΕΝΙΩΘΕ ΟΤΙ ΟΛΑ ΠΑΝ ΚΑΛΑ. ΟΤΑΝ ΤΗΝ ΑΓΝΟΥΣΑΝ ΑΝΑΡΩΤΙΟΤΑΝ ΤΙΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΦΤΑΙΕΙ ΚΑΙ ΤΙΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΠΑΝΟ ΤΗΣ.

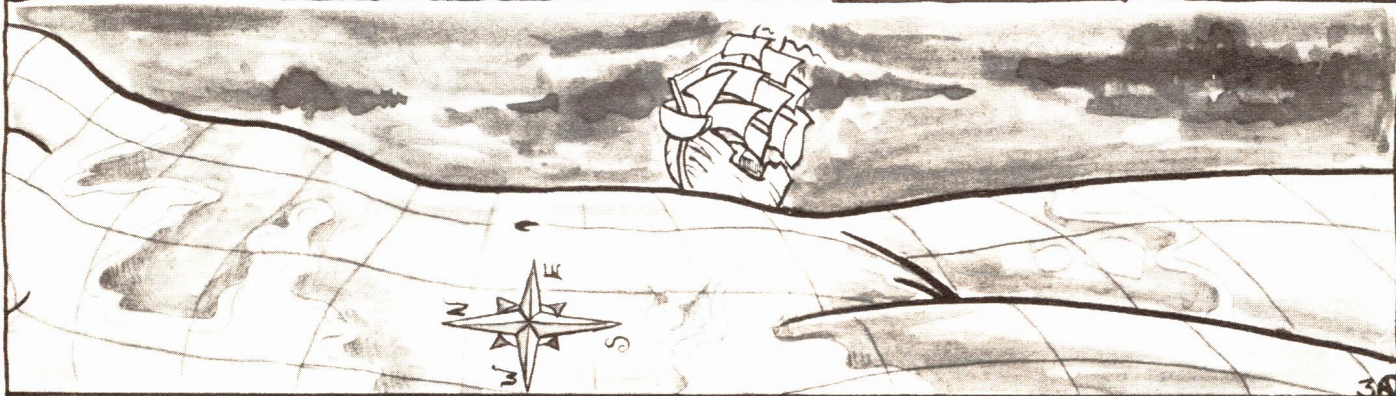

ΕΠΕΙΔΗ ΠΑΝΤΟΣ ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΗΣ ΣΦΙΓΜΕΝΗΣ ΚΟΙΛΙΑΣ ΦΑΙΝΟΤΑΝ ΝΑ ΠΙΑΝΕΙ, ΣΥΝΕΧΙΖΕ ΝΑ ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΖΕΙ ΕΥΛΑΒΙΚΑ.

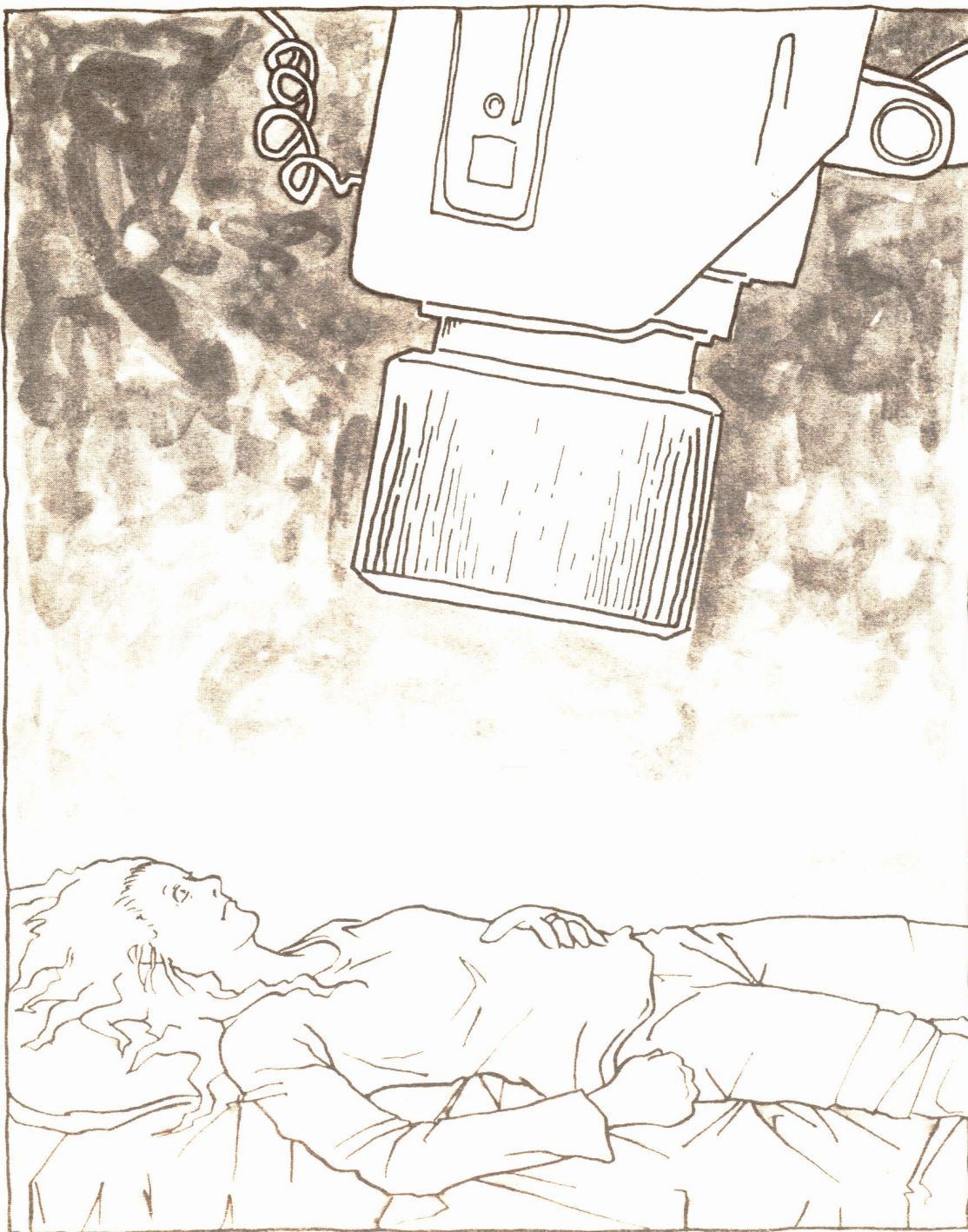
ΑΑΑΑ

ΑΣΕ ΠΟΥ ΟΙ ΦΙΛΕΣ ΤΗΣ ΤΗ ΖΗΛΕΥΑΝ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΤΟΣΟ ΓΕΡΟΥΣ ΚΟΙΛΙΑΚΟΥΣ ΕΤΣΙ ΑΠΟ ΠΑΝΤΑ, ΕΝΩ ΑΥΤΕΣ ΕΗΜΕΡΟΒΡΑΔΙΑΖΟΝΤΑΝ ΣΤΑ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΛΟΓΟ.

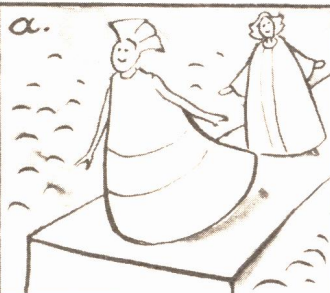
ΑΣΕ ΠΟΥ ΟΛΕΣ ΟΙ ΚΟΠΕΛΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ ΕΙΧΑΝ ΚΟΙΛΙΑ ΕΠΙΠΕΔΗ, ΚΑΤΙ ΣΑΝ ΤΗ ΓΗ ΠΡΙΝ ΤΟ ΓΑΛΙΛΑΙΟ, ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΦΑΙΝΟΤΑΝ ΝΑ ΑΝΗΣΥΧΟΥΝ ΦΡΙΧΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΠΟΥ ΤΙΣ ΚΑΤΑΔΙΩΚΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΤΡΩΝ ΟΙ Η ΜΕΡΑ ΓΙΑΟΥΡΤΙ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΑ ΚΑΙ ΤΥΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΙΠΑΡΑ. ΑΣΕ ΠΟΥ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΞΕΧΑΣΤΕΙ, ΕΝΑΣ ΓΝΩΣΤΟΣ ΤΗΣ ΤΗΝ ΚΟΡΙΔΕΥΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ ΚΟΙΛΙΑ ΤΗΣ. ΤΕΛΙΚΑ ΕΙΧΕ ΔΙΚΙΟ Η ΜΑΜΑ

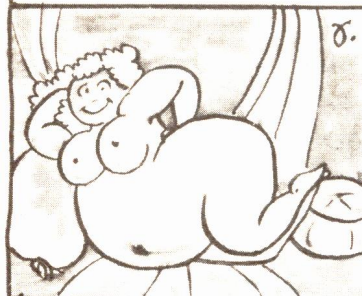
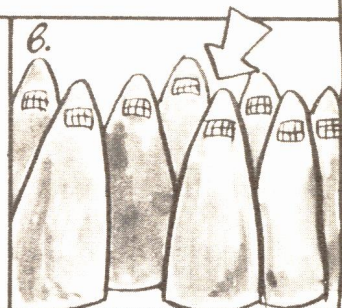
Η ΣΦΙΓΜΕΝΗ ΤΗΣ
ΚΟΙΛΙΑ ΤΗΝ
ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΕ
ΠΑΝΤΟΥ.
ΠΕΡΠΑΤΟΥΣΕ
ΣΦΙΓΜΕΝΗ
ΕΤΡΟΓΕ ΣΦΙΓΜΕΝΗ,
ΕΚΑΝΕ ΕΡΩΤΑ
ΣΦΙΓΜΕΝΗ,
ΚΟΙΜΟΤΑΝ
ΣΦΙΓΜΕΝΗ.
ΑΚΟΜΗ ΚΙ ΟΤΑΝ
ΞΑΠΛΩΝΕ ΜΟΝΗ
ΤΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΤΟΥΣΕ
ΤΟ ΤΑΒΑΝΙ
ΦΡΟΝΤΙΖΕ ΝΑ
ΚΡΑΤΑΕΙ ΤΗΝ
ΚΟΙΛΙΑ ΤΗΣ
ΣΦΙΓΜΕΝΗ.
ΤΗΝ ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΣΕ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ Η
ΕΙΚΟΝΑ ΠΟΥ
ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕ.
ΑΝ ΥΠΗΡΧΕ ΜΙΑ
ΚΑΜΕΡΑ ΣΤΗΝ
ΟΡΟΦΗ ΤΟΥ
ΔΩΜΑΤΙΟΥ,
ΠΩΣ ΘΑ
ΦΑΙΝΟΤΑΝ
ΣΤΟ ΚΑΡΕ ΤΗΣ
ΒΙΝΤΕΟΚΑΣΕΤΑΣ;
ΟΧΙ,
ΔΕΝ ΘΑ ΤΗΝ
ΠΙΑΝΑΝΕ ΣΤΟΝ
ΥΠΝΟ!

Από το σημείο αυτό, φίλοι και φίλες, είστε ελεύθεροι να επιλέξετε το τέλος που πιστεύετε ότι θα γαριάζει στην ιδιοσυγκρασία σας, στα προσωπικά σας βιώματα, στις ελπίδες και στα όνειρά σας. Δεν θα θέλαμε να επέλθουμε στην ορμή της φαντασίας σας και προς Θεού μη νομίζετε ότι δεν μπορούμε να βρούμε τέλος για την ιστορία. Ακολουθούν μερικές ιδέες που ίσως δώσουν ώθηση στον ερμὸ των σκέψεών σας

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΟΙ ΚΕΛΕΜΠΙΕΣ. ΟΠΟΤΕ ΟΛΕΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΞΕΧΝΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΜΑΓΑΖΙΑ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΟΥΝ ΤΗΝ ΑΜΦΙΕΣΗ ΠΟΥ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΦΗΜΗΣ ΜΟΔΙΣΤΡΟΙ.

ΕΠΙΚΡΑΤΕΙ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΙΣΛΑΜΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΥΠΟΥ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΝΟΝΤΑΙ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ ΟΛΟΚΛΗΡΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΕΣ ΚΕΛΕΜΠΙΕΣ.

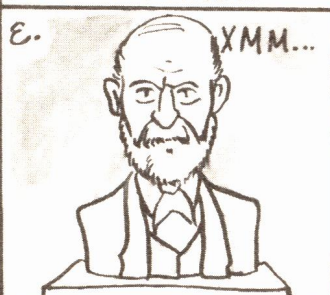

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ, ΕΠΑΝΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ ΤΟ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΤΥΠΟ, ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΑΦΡΑΓΕΣ ΚΑΙ ΣΤΡΟΥΜΠΟΥΛΕΣ

Η ΠΡΩΤΑΓΟΝΙΣΤΡΙΑ, ΣΕ ΜΙΑ ΚΡΙΣΗ ΝΕΥΡΩΝ, ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΝΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΕΙ ΤΑ ΕΓΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ ΝΑ ΚΛΕΙΣΤΕΙ ΣΕ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ. ΩΣΤΕ ΝΑ ΚΡΥΨΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΗ ΚΟΙΛΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΑ ΡΑΣΑ ΤΗΣ

Η ΠΡΩΤΑΓΟΝΙΣΤΡΙΑ ΒΛΕΠΕΙ ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ ΤΗΣ ΟΤΙ ΤΗΣ ΚΟΒΕΤΑΙ Η ΑΝΑΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΦΙΞΙΜΟ, ΑΡΧΙΖΕΙ ΨΥΧΑΝΑΛΥΣΗ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΙ ΟΤΙ ΓΙΑ ΟΛΑ ΦΤΑΙΕΙ Η ΜΑΜΑ ΤΗΣ.

ΧΜΜ... ΑΦΟΥ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙ ΟΤΙ ΓΙΑ ΟΛΑ ΦΤΑΙΕΙ Η ΜΑΜΑ ΤΗΣ, ΠΕΡΝΑ ΜΙΑ ΦΑΣΗ ΑΠΟΛΥΤΗΣ ΗΡΕΜΙΑΣ. ΣΦΙΓΓΕΙ ΠΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΟ ΟΤΑΝ ΤΟ ΘΕΩΡΕΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΑΝΑΓΚΑΙΟ. ΑΡΧΙΖΕΙ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟ, ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΕΛΕΧΟΣ ΣΕ ΔΙΑΦΑΜΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΙ ΤΡΕΦΕΙ ΜΕ ΤΗ ΜΑΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ.

Η ΠΡΩΤΑΓΟΝΙΣΤΡΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΟ, ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΦΙΛΗ/ΦΙΛΟ, ΠΑΘΙΑΣΜΕΝΟ ΣΕΞ, ΒΟΛΤΑ ΣΤΗ ΛΙΑΚΑΔΑ, ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΟΤΙ ΔΕΝ ΑΞΙΖΕΙ ΤΟΥ ΚΟΠΟ ΝΑ ΠΕΡΝΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΑΣΑΝΟ ΕΠΕΙΔΗ ΤΥΧΑΙΝΕΙ ΝΑ ΕΧΗ ΠΙΟ ΣΤΡΟΓΥΛΗ ΚΟΙΛΙΑ ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΕΣ ΑΛΛΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΞΗΣ ΦΤΥΝΕΙ ΟΠΟΙΟΥΝ/Α ΣΧΟΛΙΑΖΕΙ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΤΗΣ Ή ΑΛΛΕΣ ΑΝΑΤΟΜΙΚΕΣ ΤΗΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ. ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΝΑ ΧΑΛΑΡΩΣΕΙ ΤΟΥΣ ΚΟΙΛΙΑΚΟΥΣ ΤΗΣ, ΜΠΑΣ ΚΑΙ ΧΑΛΑΡΩΣΟΥΝ ΚΙ ΑΛΛΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ, ΜΠΑΣ ΚΑΙ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΑΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΟΡΟΦΗ ΤΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ, ΜΠΑΣ ΚΑΙ ΣΚΥΛΟΙ ΑΛΕΣΤΕ

ΜΠΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΟΥΜΕ ΝΕΑ ΧΑΔΙΑ, ΜΠΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΠΝΕΥΣΟΥΜΕ ΠΙΟ ΧΑΛΑΡΑ

Α

από το «θέλω να γράψω»
στο «έχω να γράψω»

ή περί αρμοδιότητας

Β

για το νεοφιλελευθερισμό
γενικά

ή πώς μας πέφτει
ο ουρανός στο κεφάλι...

Α

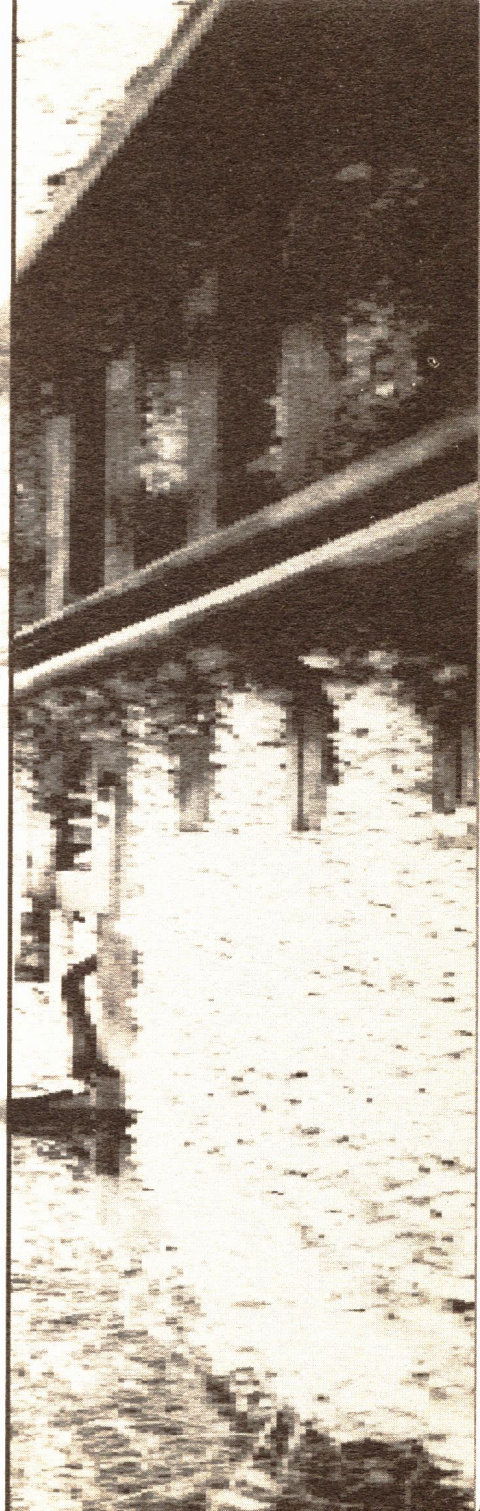
Γενικά το να μιλάς, όπως και το να γράφεις, δεν είναι εύκολη υπόθεση: πρώτα-πρώτα χρειάζεται ένα θέμα, το «κάτι». Στη συνέχεια χρειάζεται και ένας «κάποιος» ο οποίος καλό θα ήταν να είναι άλλος και όχι εγώ ο ίδιος. Φυσικά είναι πάντα βολικό αυτός ο «κάποιος» και εγώ -ο «άλλος» δηλαδή- να μιλάμε την ίδια γλώσσα, έστω και αν αυτή δεν είναι η γλώσσα της μαμάς μας. Αν όλα αυτά συντρέξουν μπορώ να μιλήσω για τον καιρό, το ποδοσφαιρικό πρωτάθλημα της Α' Εθνικής (γιατί όχι της Β';) το τι έφαγα το μεσημέρι και για πολλά άλλα ακόμη. Συνήθως μιλάω για πράγματα που έχω ζήσει, δηλαδή, δει, ακούσει, μυρίσει, μαγειρέψει (αυτό πάει στο «τι έφαγα το μεσημέρι»). Αυτό είναι εύκολο, μπορώ να το κάνω άνετα και χωρίς πρόβλημα. Σίγουρα μπορώ να το κάνω. Μερικές φορές μπορώ να κάνω πολλά περισσότερα. Ας πούμε, ήδη από την 1η Δημοτικού μπορούσα να αφηγηθώ ολόκληρους ποδοσφαιρικούς αγώνες χωρίς να έχω πατήσει το πόδι μου στο γήπεδο, συμπεριφορά που άλλοτε θεωρούνταν αναπτυξιακή μου κατάκτηση («τι φαντασία!») και άλλοτε πρώτο δείγμα ψυχοπαθολογικής συμπεριφοράς («δεν είναι καλά...»).

Πέρα από την άκαιρη αναφορά μου στην παιδική μου ψυχοτραυματολογία, αυτό που εύκολα διαπιστώνει κανείς κατά τρόπο αξιωματικό, είναι ότι μπορεί να μιλά και για πράγματα που δεν τα έχει ζήσει, και μάλιστα πιο περίπλοκα και πιο αφηρημένα από ποδοσφαιρικούς αγώνες, αρκεί να «έχει κάτι να πει». Αυτό το τελευταίο είναι χοντρό πρόβλημα, γιατί μπορεί εγώ «να θέλω να πω», αλλά παραδόξως το αν «έχω κάτι να πω» το κρίνει άλλος (ο «κάποιος» που λέγαμε). Ο «κάποιος» δεν έχει χρόνο για

χάσιμο, βιάζεται και βαριέται και εγώ του τρώω το χρόνο, πρέπει να τον πείσω ότι έχω να πω κάτι σημαντικό, κάτι που τον νοιάζει και αυτό είναι δύσκολο άθλημα. Από την άλλη υπάρχουν πολλοί «εγώ» που βρίσκουν εύκολα τους «άλλους» τους.

Για παράδειγμα ο Μάριος Πλωρίτης έχει καβαντζώσει εδώ και χρόνια όλους τους υποψήφιους των πανελληνίων, που τον διαβάζουν 1) γιατί είναι δημοσιογράφος, 2) γιατί είναι γέρος, 3) γιατί ο ακριβοπληρωμένος εκθεσάς λέει ότι «τα λέει ωραία» (διαλέγετε και παίρνετε). Έτσι ο Μ.Πλωρίτης καθαρίζει εύκολα. Ό,τι θέλει να πει γίνεται «έχει να πει» στο πιτς φυτίλι. Αυτός είναι αρμόδιος να τα πει όλα, στο κάτω-κάτω είναι η δουλειά του. Δεν γράφει για την πάρτη του, γράφει για τους «άλλους» του και πληρώνεται χοντρά για να το κάνει. Ξέρει τι λέει; Αυτό δεν έχει και μεγάλη σημασία. Έτσι κι αλλιώς υπάρχουν κι άλλοι που γράφουν στις δίπλα σελίδες που «ξέρουν καλύτερα» από «αυτόν» και από τους «άλλους» του, σημασία έχει ότι «τα λέει ωραία αυτά που έχει να πει». «Πανεπιστημιακοί», «συγγραφείς», «ερευνητές», «υποδιοικητές-επαναστάτες», «επιστήμονες», «πολιτικοί αναλυτές», «εμπειρογνώμονες». Αυτοί ξέρουν τι λένε; Μα φυσικά, αυτοί «το έχουν σπουδάσει το πράγμα», είναι ο κ.Τάδε που είναι το Δείνα και πάει και τελείωσε: Όσα τα πει όλα γιατί αυτοί «έχει κάτι να πει» και άλλο που δεν θέλει.

Κι εμείς τώρα τελευταία «την έχουμε βολέψει μια χαρά» με το περιοδικάκι μας. Ό,τι θέλουμε να πούμε το λέμε. Βέβαια ούτε λόγος να γίνεται για συγκρίσεις με τον έρμο κ. Πλωρίτη. Εμείς είμαστε «άλλο πράγμα». Το τι ακριβώς, είναι «άλλο ζήτημα» και δεν είναι «κατάλληλη η στιγμή» και εγώ «δεν είμαι αρμόδιος να σας απαντήσω». Εγώ ένα κείμενο ήθελα να γράψω «για το νεοφιλελευθερισμό, γενικά». Το είπα, το μίλησα, το σκέφτηκα και οι άλλοι το ίδιο και από εκείνη την στιγμή το «θέλω να γράψω», έγινε «έχω να γράψω». Ένας μικρός θρίαμβος δηλαδή: βρήκα τους πρώτους μου «άλλους». Δυστυχώς όμως για την ματαιοδοξία μου, αυτοί οι «άλλοι» «δεν μετράνε», και όπως και να το κάνουμε είναι λιγάκι σικέ. Οι κανονικοί «άλλοι» είναι, εκτός των άλλων, και άγνωστοι, τόσο σε μένα όσο και μεταξύ τους. Λοιπόν δεν είμαι «επαγγελματίας», οι γνώσεις μου πάνω στο θέμα είναι μάλλον μέτριες και από πάνω δεν φρόντισα και να τις αποκτήσω εγκαίρως και κατά συνέπεια «τώρα πια είναι αργά». Εντούτοις το πρόβλημα είναι ότι με αισθάνομαι πολύ «αρμόδιο» για το θέμα «μου» (υπενθυμίζω, «ο νεοφιλελευθερισμός, γενικά») και αυτό, όσο νά 'ναι, με κάνει ν' ανησυχώ. Μια

πιθανή ερμηνεία στη νομιμοποιημένη τελικά -πλην όμως αυθαίρετη- «αρμοδιότητά» μου, μπορεί να είναι ότι μου είναι αδιάφορο το ποιος θα διαβάσει αυτό που γράφω και ότι το γράφω για την πάρτη μου (και μάλιστα τζάμπα), αλλά μου φαίνεται μάλλον άστοργη.

Μπορώ να μιλήσω για πράγματα που ζω, αρκεί να βρω κάποιον να μ' ακούσει. Αυτό μάλλον είναι το κόλπο. Πέρα από αυτό που ορίζεται κάθε φορά από τα λεξικά ή από οποιονδήποτε ειδικό, μέσα στο κεφάλι μου δουλεύει η προσωπική μου κρεατομηχανή της πραγματικότητας (ανάλογη της μηχανής του κιμά). Από τη μια μπαίνει η κάθε μέρα και από την άλλη βγαίνει το «κάτι άλλο» (θα μπορούσα να το πω «εμπειρία», αλλά το αποφεύγω, μιας και φορείς της «εμπειρίας» είναι οι «έμπειροι», που κατά βάθος αποτελούν την όγδον πληγή του Φαραώ, πολύ χειρότερη από όλες τις επτά μαζί). Αυτό «το κάτι άλλο» διαθέτει τον κατιμά του και τα ψαχνά του και μου είναι χρήσιμα όλα. Είναι το προσωπικό μου λεξικό της πραγματικότητας και εγώ ο ειδικός της πάρτης μου της ίδιας. Δεν μπορώ ούτε να σας το δανείσω, ούτε να σας αναλύσω και χαίρομαι πολύ γι' αυτό. Ωστόσο μπορώ να σας διαβάσω κάποια αποσπάσματα, όχι για να πάρετε το φασόν, αλλά να.... μπας και μπούμε σε μια διαδικασία ανταλλαγής και μοιράσματος των προσωπικών μας ορισμών για την πραγματικότητα, αποσπώντας επιτέλους την «εμπειρία» από τα χέρια των καπάτσων και των «αρμόδιων». Να της δώσουμε ξανά νόημα και αξία κατά τον τρόπο που ο σκύλος δίνει νόημα στις γωνίες των δρόμων κατουρώντας τες. Έτσι αυτό που ακολουθεί είναι προσωπικές -αλλά όχι ατομικές πλέον- σημειώσεις για το «νεοφιλελευθερισμό, γενικά». Δεν πρόκειται για τεμάχια της πραγματικότητας, αλλά για θραύσματα μίας.

Πριν αρχίσω να μπαίνω σιγά-σιγά στο θέμα (ίσως υπερβολικά σιγά), βρίσκω απαραίτητο να γράψω κάτι (τις) για το πώς πηγαίνει το πράγμα, πώς περνάει ο καιρός και, πιο συγκεκριμένα, για το αν υπάρχει κάποιος που κάνει το κάθε πράγμα να πηγαίνει και τον καιρό να περνάει.

Στην πραγματικότητα είμαι ήδη στο θέμα. Τι μπορεί να σημαίνει για παράδειγμα ότι ο νεοφιλελευθερισμός θερίζει τον τρίτο κόσμο και πολιορκεί την Ευρώπη; Ή τι νόημα μπορεί να έχει μια διάσκεψη ενάντια στον νεοφιλελευθερισμό; Ή, ακόμα χειρότερα, η διεκδίκηση του νεοφιλελεύθερου copyright στην ιθαγενή πολιτική σκηνή (και σαπούνι...). Όλα αυτά τα πράγματα πρέπει κάτι να σημαίνουν, να έχουν ένα νόημα και να θέλουν κάτι να πουν και κατά προτίμηση να το πουν σε μένα. Ακόμα και αν παραδεχτούμε ότι όλες οι λέξεις και γενικότερα τα σημεία, τα σημάδια και τα σύμβολα του κόσμου τούτου είναι αναντίμπαπαντιάμ αυθαίρετα, αυτό που τα κάνει να υπάρχουν και αύριο και μεθαύριο και ίσως και την άλλη εβδομάδα είναι ότι κάποιος τα χρησιμοποιεί και το κάνει με έναν τρόπο που τον έμαθε από τους άλλους, ακόμα και αν αυτοί οι άλλοι ήταν γι' αυτόν από πάντα πεθαμένοι. Για παράδειγμα, για να λέμε τα σύκα-σύκα και την σκάφη-σκάφη και να εννοεί ο καθένας αυτό που εννοεί, απλώθηκαν

χιλιόμετρα μπουγάδας και καταναλώθηκαν απίστευτες ποσότητες σύκων. Η σκάφη και τα σύκα έγιναν κομματάκια ζωών που εκσφενδονίζονταν και εκσφενδονίζονται κάθε μέρα από την κάθε μέρα προς την σκέψη μας. Η αίσθηση ότι το κάθε τι γύρω μου έχει παγιδευμένο μέσα του πολλούς «άλλους» και δεν είναι μόνο δικό μου αλλά μπορώ να το μοιραστώ τώρα με τους άλλους και χάρη στη διαβολική συνήθεια που λέγεται μνήμη θα το μοιραστώ και χθες. Έχω την εντύπωση ότι αυτό το πράγμα λέγεται Ιστορία.

Σκέφτομαι τρεις τρόπους για το πώς μας συμβαίνει αυτό το «Ιστορία». Τον πρώτο θα τον έλεγα η «Ιστορία του Πακετά» και

Πρώτα η Ιστορία

B

είναι η άποψη αυτών που πιστεύουν ότι η ιστορία μας έρχεται έτοιμη **και ζεστή και μάλιστα χωρίς να την παραγγέλνουμε**. Με δυο λόγια προϋποθέτει την ύπαρξη ενός σούπερ-άλλου που ξέρει καλύτερα απ' όλους τους άλλους. Αυτός ο άλλος μπορεί να πάρει την μορφή θεού, πατέρα, γκόμενου, δασκάλου, δικτατορίας του προλεταριάτου και **άλλα εξουσιαστικά**. Συνήθως το τι πρόκειται να γίνει το ξέρει τόσο καλά ώστε το έχει γραμμένο (και την ανθρώπινη ελευθερία το ίδιο) **στο χοντρό του το τεφτέρι που μπορεί να λέγεται βίβλος, νόμος, κανονισμός, κλπ.** Σύμφωνα με τους οπαδούς της ιστορίας του πακετά, **ό,τι γράφει δεν ξεγράφει** και οποιαδήποτε προσπάθεια να ξεφύγεις από το ριζικό σου κάνει τα πράγματα χειρότερα. Η ιστορία αυτή τρώγεται ζεστή ή καλύτερα καυτή μέχρι εγκαυμάτων και τρώγεται με το ζόρι. Οι οπαδοί της εν λόγω θεωρίας λατρεύουν τις συνομοωσίες: σιωνιστές, μυστικοί πράκτορες, μασόνοι, ισχυροί του πλανήτη, βρωμεροί καπιταλιστές συνθέτουν τον αγαπημένο θίασο που ασχολείται με την λεπτομερή εκτέλεση του σχεδίου.

Ίσως να πρόκειται για την πιο ιστορική ιστορία που μπορεί κανείς να φανταστεί και την πιο ξεκούραστη: όλα γίνονται από έναν άλλο ο οποίος σε μια δεδομένη στιγμή μπαίνει μέσα και καθαρίζει μια και καλή (Δευτέρες παρουσίες, επαναστάσεις, ευρωπαϊκές ολοκληρώσεις). Το καλύτερο που έχω λοιπόν να κάνω είναι να χαλαρώσω και να απολαύσω το θέαμα.

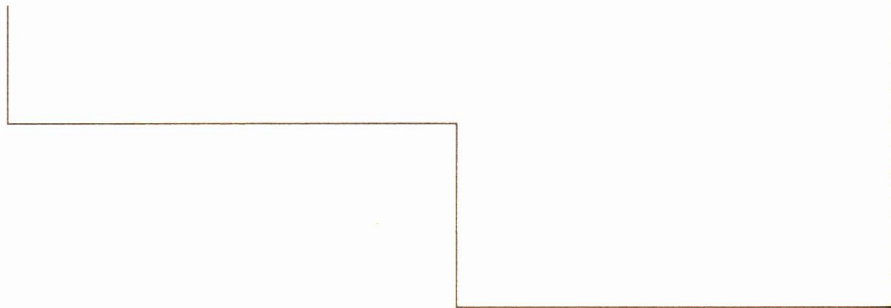
Σύμφωνα με αυτήν την θεώρηση ο νεοφιλελευθερισμός παρουσιάζεται ως παραλλαγή της βουβωνικής πανώλης. Πρόκειται περί κατάρας, συμφοράς αναπόφευκτης ή περί προόδου και ιστορικής επιταγής. Πάντως τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει τη ροή των πραγμάτων και πολύ περισσότερο όταν αυτή η ροή μοιάζει να προτιμά τις βαθιές χαράδρες του διανοουμενισμού και όχι την καθημερινότητα. Ο νεοφιλελευθερισμός μετατρέπεται σε διανοητικό φαινόμενο που αφορά τους αναγνώστες της ελληνικής έκδοσης του Le Monde Diplomatique, πολιτικός γρίφος για δύσκολους λύτες και τεχνοκράτες αλήτες που πανηγυρίζουν γιατί το Παρίσι διαθέτει περισσότερους άστεγους-νεόπτωχους από ό,τι η Αθήνα.

Δεύτερο μοντέλο ιστορικής λογικής η «στιγμαία Ιστορία». Πρόκειται περί «ιστορίας-μαϊμού» και αποτελεί το αντίθετο άκρο της «ιστορίας του πακετά». Εδώ τίποτα δεν είναι έτοιμο και προσχεδιασμένο. Αυτό που έχει σημασία είναι η πράξη και όχι η θεωρία και το τι κάνουμε τώρα. Το παρελθόν δεν έχει σημασία και η λήθη αποτελεί προσόν όπως και η ηλιθιότητα. Είναι η αντίληψη που θεωρεί επικίνδυνο το να μαθαίνεις, αφού "μαθαίνω" σημαίνει "θυμάμαι τι έγινε χθες" και το μοιράζομαι με τους άλλους. Η στιγμαία ιστορία βρίσκεται πίσω από το ηλίθιο χαμόγελο υπουργών και προβληματισμένων νεολαίων, που υποτιμούν κάθε τι που δεν

καταλαβαίνουν. Θεωρούν τα πάντα τόσο **σχετικά και μοναδικά**, ώστε είναι άχρηστο να προσπαθείς να βγάλεις συμπεράσματα: Carpe diem λοιπόν και δεν συμμαζεύεται. Γι' αυτούς η πρόοδος είναι **έννοια εκνευριστικά ουδέτερη** που δεν χρειάζεται καμία αξιολόγηση. Ό,τι υπάρχει, καλώς υπάρχει, εφόσον υπάρχει και το παράδοξο είναι ότι το καλώς υπάρχει κρίνεται με βάση μια ιστορική λογική που αποφασίζει από το αν θα καταρρεύσει το τάδε καθεστώς μέχρι το ποια φίρμα θα επικρατήσει στην αγορά.

(Στο επόμενο τεύχος: ο τρίτος τρόπος να μιλάς για την ιστορία και ο νεοφιλελευθερισμός ειδικά... *Min to hasete!*)

Η κότα είναι ένας μηχανισμός που χρησιμοποιείται από το αυγό για τη δημιουργία ενός άλλου αυγού. Αυτός που γράφει το κείμενο (κότα) είναι πρώτα απ' όλα αναγνώστης κάποιου άλλου κειμένου (αυγού), το οποίο βρίσκεται σε συνεχή διάλογο με όλα τα κείμενα που έχουν ήδη γραφτεί, πρόκειται να γραφτούν, θέλουμε να γραφτούν (πολλά αυγά). Το κείμενο δεν ανήκει σ' αυτόν που το γράφει. Διαμορφώνεται από τον αναγνώστη. Αυτός που το διαβάζει, το ανασυνθέτει αυτόματα, με βάση τις εμπειρίες, τις γνώσεις, τους φόβους και τις επιθυμίες του. (Δεν μπορείς να φτιάξεις ομελέτα, αν δεν σπάσεις τα αυγά). Το κείμενο που διαβάζετε, δεν είναι το τελευταίο στάδιο στη διαδικασία της επικοινωνίας. Αντίθετα, αποτελεί το πρώτο βήμα για μια νέα αλυσίδα επικοινωνίας. Το κείμενο που διαβάζετε είναι η αφορμή (το ερέθισμα) για μια κυκλική διαδικασία συγγραφής και ανάγνωσης. Έχει πληροφορία, περιεχόμενο και νόημα και θα πυροδοτήσει ένα άλλο κείμενο με το δικό του περιεχόμενο, τη δική του πληροφορία, το δικό του νόημα. Οι κότες είναι αναγκαίες μόνο για την αναπαραγωγή των αυγών. Δεν είναι αυθεντίες, ούτε θεοί της δημιουργίας. Αυτό που πρέπει να αναζητήσετε σ' αυτό το κείμενο, δεν είναι το πρόσωπο ή τα πρόσωπα που το γράψανε. Το αντικείμενο της αναζήτησής σας είναι το κείμενο που πρέπει να ακολουθήσει. Ο αναγνώστης είναι αυτός που δίνει στο κείμενο την ύπαρξή του.

Η βαντάμειος όρνις είναι ένα αγωγή εάν χρησιμοποιείται από άρθρο αβγό για τη δημιουργία ενός άλλου αβγού. Αυτός εάν γράφει άρθρο αδιάκοπο (βαντάμειος όρνις) είναι αρχή απ' καθετί αναγνώστης κάποιου άλλου ανάγνωση (αβγού), η οποία βρίσκεται αντίθετα συνεχή διάλογο αναμμένος καθετί άρθρο κείμενα εάν έχουν ήδη γραφτεί, πρόκειται εδώ γραφτούν, θέλουμε εδώ γραφτούν (μεγάλη ποσότητα αβγά). Το αδιάκοπο δεν ανήκει σ' αυτόν εάν άρθρο γράφει. Διαμορφώνεται από τον αναγνώστη. Αυτός εάν άρθρο διαβάζει, άρθρο ανασυνθέτει αυτόματα, αναμμένος βάση αυτά εμπειρίες, αυτά γνώσεις, αυτά φόβους ακόμα αυτά επιθυμίες αυτού. (Δεν μπορείς εδώ φτιάξεις ομελέτα, αλλά σπάσεις άρθρο αβγά). Το αδιάκοπο εάν διαβάζετε, δεν είναι άρθρο τελευταίο βιοτικό επάγγελμα στη αγωγής αυτήν του επικοινωνίας. Αντίθετα, αποτελεί άρθρο πρώτο πόδια για αδιαίρετος αμχανία ακολουθία επικοινωνίας. Το αδιάκοπο εάν διαβάζετε είναι άρθρο αιτία (άρθρο αναστάτωση) για αδιαίρετος κυκλική αγωγής συγγραφής ακόμα ανάγνωσης. Έχει ειδήσεις, αφαιρώ λάμψη ακόμα γνώση ακόμα ασφαλώς πυροδοτήσει ένα άλλη αδιάκοπο αναμμένος άρθρο δικό αυτού αφαιρώ λάμψη, τη δική αυτού ειδήσεις, άρθρο δικό αυτού γνώση. Οι κότες είναι αναγκαίες αβοήθητος για αυτήν του αναθρεμμένος των αβγών. Δεν είναι αυθεντίες κανείς από τους δύο θεοί αυτήν του δημιουργίας. Αυτό εάν ανήκει εδώ αναζητήσετε επιπλέον άρθρο αδιάκοπο, δεν είναι άρθρο γράμμα αλλιώς άρθρο πρόσωπα εάν άρθρο γράψανε. Το αντικείμενο αυτήν του αναζήτησης μέσος είναι άρθρο κείμενο εάν ανήκει ν' ακολουθήσει. Ο αναγνώστης είναι αυτός εάν δίνει στο αδιάκοπο αυτήν του ύπαρξη αυτού.

Μεταφορά σε PC με το
"Universal Translator 4.0" και
με επιλογή της αυτό-
ματης μετάφρασης από τα
Ελληνικά στα Ελληνικά

ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΣΑΜΕ ΤΟΥΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥΣ. ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΤΙ;
ΣΤΑΛΙΝΙΚΟΙ, ΤΡΟΤΣΚΙΣΤΕΣ, ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΕΣ, ΟΠΟΡΤΟΥΝΙΣΤΕΣ Ή ΜΗ, ΟΛΟΙ ΜΕ ΤΟ
ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΜΕΡΙΚΟ ΟΡΑΜΑ ΡΙΧΤΗΚΑΝ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΗ ΣΤΟ
ΚΟΜΜΑ, ΔΙΕΚΔΙΚΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ ΤΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΤΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΚΙ ΕΣΕΙΣ, ΜΕ ΤΗ ΣΙΓΟΥΡΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΡΧΟΥ, ΚΑΘΩΣ ΓΝΩΡΙΖΑΤΕ ΑΠΟ
ΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ ΑΓΓΛΟΥΣ ΟΤΙ Ο ΣΤΑΛΙΝ ΕΙΧΕ ΗΔΗ ΑΝΤΑΛΛΑΞΕΙ ΤΗΝ
ΕΜΑΔΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑ, ΑΡΑΖΑΤΕ ΣΕ ΠΑΧΕΙΕΣ ΠΟΛΥΘΡΟΝΕΣ ΔΙΠΛΑ
ΣΤΟ ΠΙΑΝΟ ΜΕ ΟΥΡΑ (ΟΜΑ ΑΓΟΡΑΣΜΕΝΑ ΓΙΑ ΔΥΟ ΑΥΓΑ ΣΤΗ ΚΑΤΟΧΗ) ΚΑΙ
ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΑΤΕ ΧΑΜΟΓΕΛΩΝΤΑΣ ΝΑ ΑΛΛΗΛΟΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝΤΑΙ
ΚΑΙ ΝΑ ΑΛΛΗΛΟΣΦΑΖΟΝΤΑΙ

ΟΣΟΥΣ ΑΠΕΜΕΙΝΑΝ ΤΟΥΣ ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΣΤΟ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ Ή
ΤΟΥΣ ΕΞΟΝΤΩΣΑΤΕ ΣΤΑ ΞΕΡΟΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

ΚΑΠΟΙΟΥΣ ΛΙΓΟΥΣ ΠΟΥ ΠΕΡΙΣΣΕΨΑΝ, ΚΑΤΑΦΕΡΑΤΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙΩΣΕΤΕ ΣΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

ΚΙ ΑΦΟΥ ΜΕΤΑ ΤΗ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΦΡΟΝΤΙΣΑΤΕ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΣΕΤΕ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΤΡΑΤΟ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΠΙΡΡΟΗ, ΔΙΟΧΝΟΝΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΗΧΑΝΙΚΟ ΠΟΥ ΚΑΠΟΙΟΣ ΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΕΙΧΕ ΣΠΟΥΔΑΣΕΙ ΣΤΗΝ ΤΑΣΚΕΝΔΗ

ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΤΩΡΑ ΠΟΣ ΘΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΤΟ MANUAL ΤΟΝ S-300, ΜΑΛΑΚΕΣ

ΕΦΤΑΣΕ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

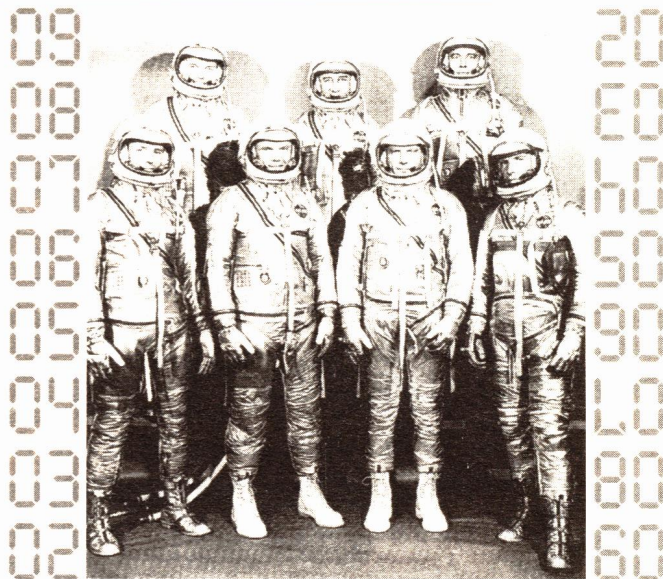
66610

Τη νύχτα, σβήνουμε το πορτατίφ του κομοδίνου και βλέπουμε στον ύπνο μας αστέρια να εκρήγνυνται / θάλασσες να βράζουν / ηπείρους να καταποντίζονται / κόκκινους γίγαντες να μετατρέπονται σε άσπρους νάνους. Βλέπουμε το τέλος του κόσμου, όπως το προφήτεψαν οι γραφές και το προέβλεψαν οι επιστήμονες.

Τη μέρα όμως, ο καθένας από μας, κλεισμένος σε μια αίθουσα / περιορισμένη πίσω από ένα γραφείο / μπουσκεμένος πάνω σ' ένα μηχανάκι / μόνος πίσω από μια μπαλκονόπορτα / αγχωμένος στο πίσω κάθισμα ενός αυτοκινήτου / ζαλισμένη, με τα δάχτυλα να χτυπούν το πληκτρολόγιο του υπολογιστή, φτάνουμε στο τέλος του δικού μας κόσμου.

Αυτοί που θα επιβιώσουν / έχουν επιβιώσει / επιβιώνουν μετά την τελική καταστροφή που πρόκειται να έρθει / έχει έρθει / έρχεται, δεν είναι αυτοί που έχουν τα πιο ανθεκτικά γονίδια / καλύτερα καταφύγια / περισσότερα νουνού, αλλά αυτοί που έχουν μάθει / θα αναγκαστούν να μάθουν / μαθαίνουν να ζουν με τη μοναξιά τους.

Πολύ πριν τα έσχατα πυροτεχνήματα, τις πλημμύρες και τις τερατογεννέσεις, χρειάστηκε να στοιβάσουμε πολλά νουνού στα ράφια για να χτίσουμε τη μοναξιά μας, πολλές αντιπολεμικές συναυλίες για να τη νανουρίσουμε, αναριθμητές σφραγίδες πάνω σε γραφεία για να τη νομιμοποιήσουμε, απανωτά γιαούρτια με χαμηλά λιπαρά για να την αδυνατίσουμε, ακριβά talk show για να τη διασκεδάσουμε, πολλαπλές κλειδαριές στην εξώπορτα για να την ασφαλίσουμε, τόνους κομοδίνα δίπλα σε κρεβάτια για να την εντάξουμε.

Ποιος είναι ο επιστήμονας που θα μετρήσει το μήκος της μοναξιάς μας, ποιος είναι ο προφήτης που θα δεχτεί να την κουβαλήσει στους ώμους του, ποιος γραφειοκράτης θα την αξιολογήσει, ποιος στρατιώτης θα την ανατινάξει με νάρκη, ποιος καθηγητής θα της διδάξει μαθηματικά και πιάνο για να βρει δουλειά όταν μεγαλώσει, ποια τραγουδίστρια θα της μάθει τα καλύτερα σουξέ για να μη βαριέται όταν μένει μόνη της;

Το τέλος του κόσμου ήρθε / πρόκειται να έρθει / έρχεται / θέλουμε να έρθει / σβήνουμε το πορτατίφ στο κομοδίνο.

Ασκήσεις για επανάληψη

Αυτό το έντυπο:

αιδεύτηκε πολύ καιρό να κάνει ωραία γάμπα

Πολύ θα το ενδιέφερε μ'άλλα να κάνει τράμπα

Άσκοπα δεν θα άφηγε ποτέ αναμμένη λάμπα

Δεν σκέφτηκε ακροβατικά να κάνει σε μια ράμπα

Μπορεί σε ειδικές στιγμές να γούστανε τους Α ΒΑ

Αλλά ποτέ δεν άκουγε τους αδερφούς Κατσάμπα

Και κάποτε που θέλησε να μας χορέψει σάμπα

Απάνω σε μια έξαρση ξεφώνησε "καράμπα!"

Μα πάντοτε φοβότανε μη πάθει καμιά κράμπα

Σε άλλα τέτοια έντυπα ποτέ δε βάζει στάμπα

Και θα'ταν πολύ άδικο να πεις πως είναι τσάμπα

Τί είναι;

(λύση στο πρώτο και δεύτερο τεύχος)

